

VIISAUDEN JA TIEDON AARTEET KRISTUKSESSA

VIISAUDEN JA TIEDON AARTEET KRISTUKSESSA, Tapio Puolimatka: (Aikamedia Oy, 2013, s.511).
Otsikot ovat pääosin kirjan otsikoita.

1. Sillä minä tahdon, että te tiedätte, kuinka suuri kilvoittelu minulla on teidän tähtenne ja laodikealaisten ja kaikkien tähden, jotka eivät ole minun ruumiillisia kasvojani nähneet,
2. että heidän sydämensä, yhteenliittyneinä rakkaudessa, saivat kehoitusta omistamaan täyden ymmärtämyksen koko rikkauden ja pääsisivät tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen,
3. jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyneinä. (Kol.2:1-3).

USKONPUHDISTAJA

Professori Tapio Puolimatka jatkaa tällä kirjalla mielenkiintoista uskonnollis/ tieteellistä kirjasarjaa, jossa aikaisemmin ovat ilmestyneet *Usko, tiede ja Raamattu* (2007), *Usko, tieto ja myytit* (2009). Näitä kaikkia yhdistää: raamattu-uskollisuus, kristinuskon puolustus (apologia), kreationismi, perusteellinen dokumentointi, uskon ja tiedon (tieteen) yhdistäminen. Puolimatka ravistelee samalla päättäväisyydellä sekä kirkkoa että yhteiskuntaa. Viimeisessä kirjassaan Puolimatka paneutuu muuta laajemmin islam - ongelmaan.

Puolimatkan teksti on suomalaisessa kentässä lähes vallankumouksellista. Tiedemiehen vapaudella hän lähtee puhtaalta pöydältä käsittelemään sekä uskonopin että tieteen asioita. On ilo lukea kirjoja, joissa ei ole minkään koulukunnan leimaa. Näkisin, että Puolimatka toimii sekä kirkon että yhteiskunnan palvelijana. Hänen tietopohjansa on riittävän laaja hyödyttämään molempia osapuolia.

KENELLE KIRJOITETTU?

Tieteessä professori Puolimatka ei tyydy ”perässähihtäjäksi”. Hän pyrkii aukomaan aivan uusia uria. Rohkeasti hän paljastaa tiedemaailman harharetket vuosisatojen ajoilta. Harhaanmeno johtuu pitkälti vääristä lähtökohdista ja turmeltuneesta esiyymmärryksestä. Monta kertaa tuodaan puolitotuutta esille, joskus jopa suoranaista valhetta. Vääristyneeseen käsitykseen ovat vaikuttaneet eri intressien valtapytyet. Toisaalta perimmäinen **primus motor** on helppo löytää: TÄMÄN MAAILMAN RUHTINAS.

Kirkko on myös joutunut harharetkille (ristiretket, noitavainot jne.). Väkivallan käyttö ei nouse evankeliumista: *”Kristus kauhistuu kaikkea hänen nimissään harjoitettua pakkovaltaa.”* On julistettu ”paloiteltua Kristusta”, 1. Kor.1:13. *”Missä Kristus julistetaan kokonaisuena, paloittelematta, siellä julistetaan totuutta. Missä häntä paloitellaan, siellä julistetaan puolitotuutta. Ja puolinainen totuus on täydellinen valhe”* (Wilhelmi Malmivaara).

Uskovat tutkijat ovat syyllistyneet evankeliumin kaventamiseen pelkästään hengelliselle sektorille. He ovat olleet erottamassa uskon ja tieteen toisistaan. Uskovina he eivät ole lainkaan ottaneet vastuuta tieteestä siitä huolimatta, että tiede liittyy kiinteästi opetusalaan. Nimenomaan viime vuosisatoina tiede on jätetty ”maallisiin käsiin” – surkein seurauksin. Maallisilla areenoilla kirkko on hävennyt ja piilotellut sanomaansa. Tapio Puolimatka haluaa palauttaa tieteen uskovien työkentäksi, jolloin saadaan tieteen harjoitukseen terveelliset lähtökohdat. Nykyään monet

uskovat ajattelijat tyytyvät työskentelemään ateismin ehdoin ja - evoluution juoksupoikina. Tämä on surkeaa!

Uskovat rivijäsenet touhuavat usein ainoastaan hengellisissä piireissä. Heidän näköalansa on muotoutunut sääliittävän kapeaksi. Jumalan mahtava maailma on suurelta osin jäänyt ajattelun ulkopuolelle. Puolimatka haluaa laajentaa uskovien ajatusmaailmaa tieteen suuntaan – kuitenkin Kristus-keskeisesti.

11. Suomme on auennut puhumaan teille, korinttolaiset, sydämemme on avartunut.

12. Ei ole teillä ahdasta meidän sydämessämme, mutta ahdas on teidän oma sydämenne.

13. Antakaa verta verrasta - puhun kuin lapsilleni - avartukaa tekin. (2. Kor.6:11-13).

REGIMENTTIOPPI

Luther halusi erottaa **maallisen ja hengellisen** eri regimentteihin. Puolimatka ei harrasta tätä erottelua. Koko maailma on yksi Jumalan maailma. Kristus on Jumalan antama avain sekä hengelliseen että maalliseen hyvinvointiin. Kaikki positiivinen on ”kätkeyty Kristukseen”.

USKO JA TIETO

Puolimatka kumoaa määrätietoisesti väitteen uskon ja tiedon (tieteen) vastakkainasettelusta. Todellisella uskolla ja todellisella tieteellä on samat lähtökohdat. Samoin kulttuuri on saanut osansa kristinuskon siunauksesta:

”Kristuksen evankeliumi on vaikuttanut kulttuurin kehitykseen” (emt.s.9).

”tieteellinen vallankumous 1500-1700 – luvuilla kehittyi juutalais-kristillisen kulttuurin keskellä” (s.15).

LAPSI USKOO LUONNOSTAAN (45-63)

”jumalusko näyttää olevan ihmiselle luontaista. Kehityspsykologinen tutkimus osoittaa, että lapset ovat synnynnäisiä uskovia: he uskovat luonnostaan, että Jumala tai jokin Jumalan kaltainen olento on olemassa ja että Jumala on luonut maailman” (20).

”Ihmisellä on luonnostaan jonkinlainen jumalausko jo lapsesta asti” (21).

”Uuden tutkimuksen mukaan lapsi on ”synnynnäinen uskovainen” (30).

”Lapset luonnostaan uskovat Jumalaan maailmankaikkeuden luoja. Lapsella voi olla luontainen jumalausko, vaikka hän olisi saanut täysin maallistuneen kasvatuksen” (41).

”tutkimuksen mukaan usko Jumalaan seuraa lapsen älyllisten mekanismien omasta taipumuksesta hahmottaa todellisuutta ilman ulkopuolisen opetuksen tarvetta” (46).

”Vanhempien uskonnollinen opetus sitten vaikuttaa siihen, minkä täsmällisen muodon lasten jumalausko saa” (47).

"Tutkimusten mukaan lapsen tiedonkäsittelyjärjestelmiin on sisäänrakennettu myös taipumus omaksua tietynlaisia käsityksiä Jumalasta" (60).

"Viimeaikainen tutkimus osoittaa jo kahdentoista kuukauden ikäisen lapsen ymmärtävän, että ainoastaan päämäärätietoinen olento pystyy luomaan järjestystä epäjärjestykseen" (60).

Jumala on luonut ihmisen omaksi kuvakseen ja tältä pohjalta kumpuaa myös lapsen usko. Tässä Puolimatka ottaa selvän pesäeron kirkon kantaan. Kirkkohän korostaa kasteen merkitystä uskon synnyttäjänä. Ennen kastetta lapsi on "perkeleen vallassa". Tähän liittyen kirkko suoritti kasteen yhteydessä riivaajien ulosajamisen (eksorkismi). Luterilaisessa kirkossa se oli voimassa aina 1800-luvulle saakka; ortodoksit käyttävät sitä edelleenkin. Vieläkin on luterilaisessa kirkossa niitä, jotka katsovat eksorkismin edustavan aitoa luterilaista oppia.

MARTTI LUTHERIN KASTEKAAVA (ote)

Kastaja lausuu:

"Lähde ulos, sinä saastainen henki, ja anna tilaa Pyhälle Hengelle." Sitten hän tekee ristinmerkin kastettavan otsaan ja rintaan ja lausuu: "Ota pyhän ristin merkki otsaasi ja rintaasi..."

Minä manaan sinua, sinä saastainen henki Isän (ristin merkki) ja Pojan (ristin merkki) ja Pyhän Hengen (ristin merkki) nimeen, että sinä poistut tästä Jeesuksen Kristuksen palvelijasta (nimi) ja väistyt hänen luotaan. Aamen...

Sen jälkeen pappi antaa lapsen kummiensa suulla sanoutua irti Perkeleestä näin:

"(Nimi), luovutko Perkeleestä?"

"Luovun."

"Luovutko kaikista hänen teoistaan?"

"Luovun."

"Luovutko kaikesta hänen petoksestaan?"

"Luovun."

Sen jälkeen pappi kysyy:

"Uskotko Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan?"

"Uskon."

"Uskotko Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka syntyi ja kärsi kuoleman?"

"Uskon."

"Uskotko Pyhään Henkeen, pyhän kristillisen kirkon, pyhien yhteisön, syntien anteeksiantamuksen, lihan ylösnousemuksen ja iankaikkisen, kuolemanjälkeisen elämän?"

"Uskon."

"Tahdotko, että sinut kastetaan?"

"Tahdon."

Silloin pappi ottaa lapsen, kastaa hänet kastealtaaseen ja lausuu:

"Niin minä kastan sinut Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen."

Sitten kummit ottavat lapsen vastaan ja pappi lausuu, pukien samalla lasta kastepaitaan:

"Kaikkivaltias Jumala, meidän Herraamme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka on sinut uudesti

synnyttänyt veden ja Pyhän Hengen kautta ja antanut sinulle kaikki syntisi anteeksi, vahvistakoon nyt sinua armollaan iankaikkiseen elämään. Aamen. Rauha sinulle."
"Aamen."

JEEBUS JA LAPSEN USKO

Puolimatka myötäilee lapsenuskokäsityksessään pitkälti Raamattua:

Väinö Hotti; Kristinoppi Jumalan kansalle, ss.193-196

3) Jeesus ja lapset

Puhuessaan lasten kanssa Jeesus **ei esittänyt heidän suhteensa pienintäkään parannus-, muutostai uudestisyntymisvaatimusta**. Jeesus suhtautui lapsiin hyväksyvästi ilman vähäisintäkään kritiikkiä. Lapsi asetettiin vanhemmille esikuvaksi. Tätä taustaa vasten tuntuu oudolta luterilaisessa kirkossa joskus paljonkin pohdintaa herättänyt kysymys kastamattoman lapsen pelastumisesta. Minusta Jeesus asettuu sanoineen kaikella arvovallallaan vauvan taivasosuuden takuumieheksi. Sanoillaan Jeesus irrottaa lapsen aikuisteologian oravanpyörästä omaan kategoriaansa. Nyt siirrymme Raamatun **lapsiteologiaan**, niin jopa **vauvateologiaan**. Seuraava teksti on lasten täsmäteologiaa, se kohdistuu nimenomaan lapsiin. Se on varsin selkeää. Sitä ei tarvitse millään tavoin tulkita tai selittää. Kun vielä muistamme, että itse Jeesus Kristus ja Jumalan Poika on tekstin takana, osaamme ottaa sen oikealla vakavuudella; sitä ei ole tarvis miltään osin peukaloida!

"Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja sanoivat: 'Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?' Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: 'Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sen tähden, joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa. Ja joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, **se ottaa tykönsä minut**'" (Matt. 18:1-5).

Kun otamme lapsen vastaan, otamme samalla vastaan itsensä Jeesuksen.

"Ja he toivat hänen tykönsä lapsia, että hän koskisi heihin; mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. Mutta kun Jeesus sen näki, narkästyi hän ja sanoi heille: 'Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle.' Ja hän otti heitä syliinsä, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä" (Mark. 10:13-16).

Lapselle (eikä varsinkaan vauvalle) meidän ei tule saarnata parannusta, mutta sitäkin enemmän täysi-ikäisille. **Jos lapsi sellaisenaan kelpasi Jeesukselle, niin saa kelvata meillekin!**

Lapsen **ainut ongelma** on viettelevät vanhemmat: "Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen" (Matt. 18:6).

4) Jeesus ja kirkko

Perinteinen kirkon näkemys lapsen tilasta eroaa merkittävästi Jeesuksen näkemyksestä.

"Suomessa paholaisen poishäätäminen liittyi tavanomaisena toimenpiteenä luterilaiseen seurakuntaan liittymiseen eli kasteeseen, sillä suomalaisen piispan Mikael Agricolan kastekaava sisältää paholaisen häätömanauksen. Suomen evankelisluterilaiset luopuivat eksorkismista kasteessa vuonna 1886. Ortodoksisessa kirkossa eksorkismi kuuluu edelleen kasteeseen" (Wikipedia).

"Katsokaa, **ettette halveksu** yhtäkään näistä pienistä" (Matt. 18:10). Syvintä, loukkaavinta ja murskaavinta halveksuntaa osoitamme silloin, kun väitämme jonkun olevan riivaajan vallassa (vrt. Joh. 8:48).

Tänäänkin jotkut haikailevat eksorkismin perään aitoluterilaisena oppina. Eksorkismi löytyy piilotettuna myös uudesta kastekaavasta: "**Armollinen Jumala on Poikansa Jeesuksen Kristuksen tähden vapauttanut sinut synnin, kuoleman ja pahan vallasta.**" Lapsen tila (ennen kastetta) on surkea. Lapsi on hukkumassa ikuisen kadotukseen. Hänet täytyy kiirehtiä mahdollisimman varhaisessa vaiheessa pelastamaan perikadosta – kasteella.

Näkisin, että kontrasti kirkon ja Jeesuksen välillä on melkoinen. Näkemykset ovat jopa törmäyskurssilla.

Mutta mikä on totuus? Onko lapsi tässä viaton sijaiskärsijä? Entä jos kirkko syyllistää lapsen vanhurskauttaukseen aikuisen, veronmaksajan? **Entä jos tänäänkin Jeesus (vauva) julistetaan syylliseksi ja Barabbas (aikuinen) päästetään vapaaksi?** Kirkko haluaa päästää veronmaksajan mahdollisimman helpolla, siksi se körmyyttää pientä vauvaa, joka ei kykene valittamaan eikä esittämään vastalauseita. Näin saadaan veronmaksajan taivasasia lapsen avulla järjestykseen. Kun lapselta vaaditaan uudestisyntyminen – ja kirkko hyväntahtoisesti hoitaa sen vauvan puolesta – ei tarvitse veronmaksajaa rasittaa uudestisyntymisen vaatimuksella. Näin protokolla on hoidettu mahdollisimman korrektisti – ja veroeurot turvattu! Toisaalta myös teologiset kuviot täytyvät.

Onko kyseessä vuosisatoja jatkunut kirkon valtapeli?

Missä vaiheessa SANAN KIRKKO muuttui SAKRAMENTTIKIRKOKSI?

Urho Muroma kertoo: *"Kun kristinuskon tultua valtiouskonnoksi, suuret määrät maailman ihmisiä, kääntymättömiä, synnissä eläviä, siirtyi kirkon piiriin eikä kirkolla ollut voimaa julistaa evankeliumia niin, että he olisivat saaneet kokea uudestisyntymisen armon, niin kirkko selviytyi tästä vaikeudesta opettamalla, että kaste muodollisesti eli ulkonaisesti toimitettuna omasi voiman uudestisyntyyttää ihmiset, joilla ei ollut mitään uskoa."*

PAHUUDEN KOHTAAMINEN

Maailman pahuus kaikille on ilmeinen. Se turmelee yksityisen ihmisen, perhe-elämän, yhteiskunnan ja valtakuntien väliset suhteet. Naturalistinen selitys lähtee siitä, että olosuhteet ja perintötekijät tekevät ihmisen sellaiseksi kuin hän on. Perintögeneeihin emme voi vaikuttaa, mutta olosuhteisiin kylläkin – ainakin jossain määrin. Hartiavoimin on pyritty muuttamaan olosuhteita, mutta tätä kautta ei näytä pahuus poistuvan. Onko olemassa toista tietä?

Kristus on vastaus yksityisen ihmisen ja yhteiskunnan pahuuteen. Mutta se on **nöyryyttävä vastaus!**

”Toinen ristiriidan lähde on ihmisen kyvyttömyys kohdata pahuuttaan ilman Kristusta. Ilman syntien sovitusta ihminen ei uskalla kohdata pahuuttaan ja syyllisyyttään” (27,28).

ELÄMÄN TARKOITUS

”Vaikka ihminen kieltäisi Jumalan ja sen tähden luopuisi myös uskosta elämän tarkoitukseen, hän ei kuitenkaan voi välttää toimimasta tarkoituksenmukaisesti” (35).

Elämän tarkoitus (lehtikirjoitus 29.3. 2013, Väinö Hotti)

Vaalien vaiheilla herätettiin kysymys arvokeskustelusta. Tuore Helsingin Sanomien teema-lehti 1/2013 suoritti nähdäkseni tässä ansiokkaan avauksen. Artikkelissa palattiin 1994 Kuukausliitteeseen, jossa etsittiin ”elämän tarkoitusta”. Koululaiset lähettivät kysymyksen ”sadalle viisaalle”, joista 62 vastasi. Otos oli kattava: professori, kirjailija, oikeuskansleri, pappi, piispa, filosofi, Suomen Pankin johtaja, rockmuusikko, elokuvaohjaaja jne. Kyselyn tulokset:

1. Humanismin ääni oli selkeä. Elämän tarkoitus on olla ”hyvä ihminen”.
 2. ”Elämän tarkoituksen etsiminen on tärkeämpää kuin sen löytäminen” (Erik Allardt, professori).
 3. ”En usko elämällä olevan mitään muuta tarkoitusta kuin elämän jatkuminen” (Timo Airaksinen, professori).
 4. Itsensä toteuttaminen.
 5. Kaikki on suhteellista; ei ole yhtä yleispätevää vastausta.
 6. Ateistinen perusvire; kristilliset termit Jumala, Jeesus, Raamattu, usko ja rakkaus eivät liioin saaneet tilaa.
 7. Voimakas ”tämänpuoleisen” painotteisuus; taivas ja helvetti eivät liittyneet millään tavalla elämän tarkoitukseen.
 8. Ainakin yksi rehellinen vastaus: ”VOI RAKKAAT LAPSET, minä en tiedä” (Hannu Salama, kirjailija).
Johtopäätökset: 1) Suomen koululaitos on saanut maailmanlaajuista tunnustusta. Eräs mittari on kuitenkin tällöin jäänyt tyystin unholaan, ”elämisen taito”. Tästä kertoo elämän tarkoituksen puuttuminen. Tästä on myös selvä linkki Jumala-uskoon: kun elämästä puuttuu Jumala, puuttuu myös tarkoitus ja kyky elää oikein.
- 2) Kirkon vararikko. Nimenomaan kansankirkolle tämä on voimakas memento. Seurakuntalaiset eivät ole oppineet edes elämän tärkeintä asiaa! Turha on kerskua kristillisyydestä tai luterilaisuudesta moisen pimeyden ja pakanuuden keskellä.
- Suomalaisen ”pusero on tyhjä” elämän tarkoituksen suhteen. Tavalliselta sukankuluttajalta puuttuu myös malli ja esimerkki ketä seurata. Joskus auton takalasisissa näkee tarran: ÄLÄ SEURAA – OLEN EKSYSISSÄ! Tällä tarralla olisi paljon käyttöä myös suomalaisten asusteissa.
- Raamattu ilmaisee ihmiselämän perimmäisen tarkoituksen: ”että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää - hänet, joka kuitenkaan ei ole kaukana yhdestäkään meistä”(Apt.17:26-27).

Viisas vanha Salomo joutui luopumuksen tilaan. Hän ynnäsi luonnollisen Jumalasta eroon joutuneen ihmisen filosofian näin: ”Turhuuksien turhuus, sanoi saarnaaja, turhuuksien turhuus; kaikki on turhuutta!” (Srn.1:2). Elämä ilman Jumalaa on: a) turhaa elämää (sillä ei ole pienintäkään

iäisyysarvoa), b) tyhjää elämää (riippumatta syntyperästä, varallisuudesta tai yhteiskunnallisesta asemasta), c) mieletöntä elämää, Luuk.12:20 ("Eihän tässä ole mitään järkeä").

Väinö Hotti

IHMINEN – JUMALAN KUVA

"Jopa perinteiset ateistiset argumentit, joiden mukaan ihminen projisoi itselleen Jumalan, antavat epäsuoraa tukea kristilliselle ajatukselle, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Juuri se, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, tekee hänelle luontaiseksi luoda itselleen kuvaa Jumalasta" (37).

USKONNOLLINEN IHMINEN

"Eurooppalaisen ajattelun professori Johnn Grayn mukaan aikamme uskonnottomuus on näennäistä. Nykyihminen tosin torjuu uskonnon, mutta torjunnan vaikutuksesta päätyy omaksumaan uskonnollisuuden korvikemuotoja" (37).

"Ateismin saattaminen vallitsevaksi uskonnoksi vaatii jatkuvaa käännytystyötä, koska lapset ovat luontaisesti uskovia" (40).

ISLAMIN HARHAT

"Al-Kindin analyysin mukaan islam ei tarjoa järkiperusteita tai aitoja todisteita sen puolesta, että Muhammad oli viimeinen ja suurin profeetta, vaan vetoaa ihmisen haluun päästä osalliseksi vallasta, rikkaudesta ja nautinnosta ja houkuttelee hänet saaliin toivossa osallistumaan sotaan epäuskoisia vastaan. Vaikka islamilainen indoktrinaatio esittää Muhammadin lempeänä ja armollisena, ja hän olikin sellainen seuraajiaan kohtaan, Muhammad laajensi valtaansa tekemällä ryöstöretkiä, hyökkäämällä puolustuskyvyttömien heimojen kimppuun, tappamalla ja orjuuttamalla" (49).

"Al-Kindin mukaan merkittävä osa niistä, jotka Muhammadin aikana omaksuivat islamin uskon, eivät liittyneet Muhammadiin siksi, että he olisivat vakuuttuneet hänen olevan Jumalan profeetta, vaan siksi, että he näkivät hänen olevan menestyksenkäs ryöstöretkien tekemisessä. Heidän avullaan Muhammad sai laajennettua valtapiiriään ja luotua pelon ilmapiirin, jossa ihmiset liittyivät hänen seuraajikseen ilman aitoa ja perusteltua vakaumusta" (50).

"Hurskaan muslimin Ibn Hishamin 800-luvulla kirjoittaman profeetta Muhammadin elämäkerran mukaan Muhammad itse kehotti seuraajiaan salamurhaamaan kriitikoitaan ja hyväksyi valheen ja petoksen salamurhien toteuttamisessa" (50).

"Ibn al-Ashrafın murhaa seuraavana aamuna Muhammad antoi yleisen luvan seuraajilleen tappaa kenet tahansa juutalaisen he sattuisivat tapaamaan" (51).

"Al-Kindi kritisoi sitä, että Muhammad vaati ihmisiä väkivallan uhalla hyväksymään Koraanin Jumalan inspiroimaksi kirjaksi ja itsensä Jumalan profeetaksi. 'Jos joku ei tunnusta Koraanin olevan

Jumalan inspiroima eikä Muhammadin olevan Jumalan profeetta, Muhammad uhkaa tappa hänet, ryöstää hänen tavaransa ja myydä hänen lapsensa orjiksi” (51).

”Koska kuka tahansa muslimi voi murhata Muhammadia kritisoivan ihmisen, pelko saa potentiaaliset kriitikot sensuroimaan kannanottojaan” (52).

”Muhammad asetti itsensä uskovien esikuvaksi, vaikka hänen elämästään löytyy vakavia moraalisia ongelmia” (55).

”Koraanin väitetään olevan Jumalan lopullinen ilmoitus, mutta sieltä on vaikea löytää merkittävää uutta ilmoitusta. Tekstin väitetään olleen ikuisesti osa Jumalan olemusta, vaikka tekstistä löytyy kannanottoja profeetan ja hänen haareminsa vaimojen välisiin ristiriitoihin. Suuri osa tekstistä koostuu Vanhan ja Uuden testamentin kertomusten kömpelöistä muunnelmista, jotka on höystetty legendaarisilla aineksilla” (55).

”Se ei ole johdonmukainen vaan sen jakeet ovat ristiriidassa toistensa kanssa” (56).

JUMALATIEDON TORJUNTA

”Kaikkein välittömimmin ihminen haluaa paeta tietoisuutta siitä, että perimmäinen todellisuus on luonteeltaan moraalinen ja älyllinen olento, täydellisen hyvä ja oikeudenmukainen olento, joka lopulta asettaa ihmisen vastuuseen teoistaan” (71).

”Texasin yliopiston filosofian professori J. Budziszewski katsoo tällaisen torjunnan johtuvan ihmisen taipumuksesta itsepetokseen, joka on seurausta syntiinlankeemuksesta...yleispätevä tieto Jumalasta on piirretty osaksi ihmisluontoa...ettei Jumalan kieltäminen perustu järkiperusteisiin vaan ihmisen haluun paeta epämurkavaa totuutta” (73).

”Kieltäessään Jumalan ihminen joutuu lopulta kieltämään myös olennaisia puolia itsestään, koska ihminen on luotu Jumalan kuvaksi” (76).

”Sama Jumala on luonut sekä ihmismielen että maailman, josta ihmismieli etsii tietoa” (77).

”jos ihmisen järki ja havainnot ovat kehittyneet ohjaamattoman luonnollisen prosessin tuloksena ilman älyllistä ohjausta, ei ole syytä luottaa niiden luotettavuuteen” (77).

”Evoluutiopsykologian mukaan epäitsekkäis käyttäytyminen on vain harkittu strategia auttaa muita niin, että he taas vuorostaan auttaisivat meitä. Luonnonvalinta on oletettavasti ohjelmoinut tällaisen molemminpuolisen epäitsekkyyden strategian geeneihimme niin, että pystymme yhteistyöhön ja sen avulla turvaamaan eloonjäämisemme...Kaikki hyvät teot ovat tämän naturalistisen ajattelutavan mukaan perimmältään itsekkäitä” (80).

”Ainoastaan ilmoitus rakastavasta Jumalasta antaa perustan rakkaudelle elämän tarkoituksena. Tällainen ilmoitus antaa syyn uskoa, että rakkaus on todellista, koska meidät on luotu Jumalan kuvaksi, jonka olemus on rakkaus. Kristinuskon mukaan Jumalan kolmen persoonan välillä on ikuisesti ollut rakkauden yhteys” (81).

”Oppineen ihmisen älykkyys voi vääristyä paljon perustavammalla tavalla kuin sellaisen ihmisen älykkyys, joka toimii lähellä jokapäiväisen elämän käytäntöä ja sen tarjoamaa tietoa moraalien perusteista. Elämän käytännölliset realiteetit pakottavat ihmisen tavallisesti tunnustamaan näiden perustavien totuuksien olemassaolon. Älykäs ihminen voi älykkyytensä avulla paeta todellisuutta ja luoda todellisuudelle vieraita käsitemaailmoja” (81).

”ihminen ei halua tietää mitään Jumalasta, jonka edessä hän on vastuussa teoistaan ja koko elämästään” (82).

”Kyvyttömyys tunnustaa Jumalaa ei johdu siitä, että ihmisellä puuttuisi tietoa Jumalasta, vaan siitä, ettei ihminen halua toimia tämän tiedon valossa ja tehdä sille oikeutta” (84,85).

TAHDON VAPAUDESTA

”He lainaavat kristinuskosta käsityksen ihmisen järjellisyydestä, tahdon vapaudesta ja moraalista, jotka ovat aivan erilaisia kuin mihin darwinistinen materialismi antaisi luvan uskoa. Jos ihmisjärki on luonnonvalinnan tuote, sen tuottamia uskomuksia ei voida pitää luotettavina, koska luonnonvalinta ei ole kiinnostunut uskomusten totuudesta vaan ainoastaan käyttäytymisestä. Luonnonvalinnan avulla kehittynyt moraalit ei pysty tekemään oikeutta rakkaudelle” (96,97).

ITSEPETOKSEN ONGELMA

”Syyllisyys on kuitenkin ihmiselle niin tuskallinen ja nöyryyttävä kokemus, että hän pyrkii torjumaan sen pois tietoisuudestaan. Voidakseen torjua syyllisyyden hän joutuu torjumaan tietoisuuden Jumalan rakkaudesta ja pyhydestä. Samalla kun hän torjuu Jumalan, hän joutuu syvemmälle syntiin ja syyllisyyteen” (99).

”Kristuksen sovitusuhri vapauttaa omantunnon pahanlaatuisesta kehästä, koska anteeksiantamuksen valossa ihminen uskaltaa kohdata ja tunnustaa pahuutensa” (101).

”Sen sijaan, että ihminen sokeasti luottaisi muiden ihmisten esittämiin käsityksiin, hänen tulisi Raamatun pohjalta kehittää arvostelukykyyään ja tutkia itseään huolellisesti. ‘Lopulta hänestä pitäisi tulla niin kriittinen itseään kohtaan, ettei kukaan ole hänen vertaisensa’” (102).

”Suurimpien syntiemme ja puutteidemme kohtaaminen on niin tuskallista, ettei ihminen suostu siihen ilman Kristuksen sovitusuhrien tarjoamaa anteeksiantamusta” (103).

ITSEPETOSTAIPUMUS KRISTIKUNNASSA

”Kristinusko kohtaa ihmisen pahuuden ongelman koko vakavuudessaan ja pystyy siksi myös tarjoamaan välineitä pahuuden vallan rajoittamiseksi. Kristinuskon ratkaisuna on itsetuntemuksen syventäminen Kristuksen ristien juurella” (104).

”Vallanhimo on johtanut kirkon historiassa vääräuskoisina pidettyjen julmaan vainoamiseen, vaikka Kristuksen selvän opetuksen mukaan ketään ei saa pakottaa uskoon. Kirkon johtajat ovat historian aikana kaikkein verisimmin vainonneet niitä, jotka ovat kaikkein selvimmin julistaneet evankeliumia, koska evankeliumin sanoma sisältää samalla kritiikin heidän yllellistä

elämäntapaansa, vallanhimoaan ja tekopyhyyttään vastaan. Tästä syystä kirkon johtajat vuosisatojen ajan verisesti vainosivat ja teurastivat valdolaisia. Tästä syystä he polttivat Jan Husin roviolla. Heidän vihollisikseen tulivat kaikki, jotka uhkasivat kirkon valta-asemaa. Oman valta-asemansa pönkittämiseksi he polttivat roviolla myös uuspakanuuden edustajia kuten Giordano Brunon. Käsittelen myöhemmin kirjassa ristiretkiä, joiden aikana kristityt syyllistyivät ihmisoikeuksien loukkauksiin ja väkivaltaan viattomia siviilejä kohtaan. Yksi tämän kirjan alaluvuista on omistettu noitavainoille, joissa ilmenee kristittyjen verenhimo, julmuus ja oman edun tavoittelu” (105).

”Protestanttien harhana on kuvitella, että pahuus ja vääritys leimaavat nimenomaan katolista kirkkoa. Todellisuudessa me protestantit olemme yhtä turmeltuneita, mutta meillä ei ole ollut yhtä paljon vallan tarjoamia mahdollisuuksia oman pahuutemme ilmaisemiseen” (106).

ITSEPETOSTAIPUMUS ISLAMISSA

”Islamin mukaan ihmisen ongelmana ei ole perisynti vaan tietämättömyys. Tietämättömyyden ongelman ratkaisuksi ihminen tarvitsee ohjausta. Oikeaa ohjausta hän saa Jumalan lähettämän profeetan, Muhamman, opetuksesta ja esimerkistä. Jos ihminen noudattaa saamaansa ohjausta, hän menestyy sekä maanpäällisessä elämässään että tuonpuoleisessa” (109).

”Vaikka islam korostaa tiedon merkitystä, se kieltää islaminuskon pohjana olevien uskomusten kyseenalaistamisen ja arvioinnin. Ainoana hyväksyttävänä oppineisuuden muotona pidetään sellaista, joka ottaa Muhamman opetuksen ja esikuvan kyseenalaistamattomaksi lähtökohdaksi ilman kriittistä arviointia. Jos kuitenkin Muhamman elämästä ja opetuksesta löytyy ongelmallisia piirteitä, kuten monet kriitikot väittävät, kyseiset ongelmat siirtyvät epäkriittisen oppineisuuden välityksellä kaikkien seuraavien sukupolvien ongelmaksi” (111).

”Muhammad aluksi vilpittömästi etsi Jumalaa, mutta vähitellen turmeltui saadessaan lisää valtaa, mainetta ja nautintoja” (111).

”Kyllä, usko ja hurskaus tulevat hallitsemaan läpi Arabian, ja jos on tarve, miekka tullaan paljastamaan, jotta ihmiset pakotettaisiin sisälle Jumalan valtakuntaan” (112).

”Muirin mukaan Muhammad harhautui pois vilpittömästä uskosta päättäessään turvautua aseisiin Jumalan sanoman levittämiseksi. Hän lankesi kiusaukseen edistää Jumalan asiaa menetelmillä, jotka ovat ristiriidassa Jumalan luonteen kanssa” (112).

”Väkivalta on tehokas keino ihmisten alistamiseksi, mutta väkivallan käyttö Jumalan asian levittämiseksi merkitsee Jumalan nimen väärinkäyttöä ja usein väkivaltaan turvaudutaan oman vallan ja rikkauden kasvattamiseksi. Näin pyhän sodan oppi sisältää itsepetoksen siemenen. Tuon opin pohjalta jotkut muslimit etsivät omantunnon rauhaa käymällä väkivaltaista sota epäuskoisia vastaan. Heitä rohkaisee pyhään sotaan se, että Allah lupaa varman pelastuksen sille, joka kuolee pyhässä sodassa” (112).

”Moraalia heikentävä vaikutus alkoi todennäköisesti tilanteessa, jossa Muhammad alkoi toimia rosvojoukon johtajana” (114).

”Muhammad oli toivonut juutalaisten hyväksyvän hänet Jumalan viimeiseksi profeetaksi. Mutta kun juutalaiset hylkäsivät Muhammadin ja kieltäytyivät kääntymästä muslimeiksi, juutalaisten menestys muodostui egyptiläissyntyisen ex-muslimin Nonie Darwishin (2012) tulkinnan mukaan ongelmaksi Muhammadille, joka opetti menestyksen olevan merkki Allahin siunauksesta. Arabiassa asuvat juutalaisheimot saivat elantonsa maanviljelystä, käsityöstä ja menestyksekkäästä kaupankäynnistä. Medinaan muuton jälkeen Muhammad sen sijaan alkoi elättää itseään sodankäynnillä, hyökkäämällä ympäröivien heimojen kimppuun ja ryöstämällä kaupparavaaneja. Tämä asetelma ei näyttänyt hyvältä sellaisen miehen kannalta, joka väitti olevansa Jumalan profeetta. Juutalaisten pelkkä läsnäolo heikensi Muhammadin sanoman vakuuttavuutta. He saattoivat myös perustellusti kyseenalaistaa Muhammadin väitteen, että hänen tulonsa oli ennustettu Raamatussa. Pyrkimys oman profeetallisen asemansa pönkittämiseen johti Muhammadin toteuttamaan juutalaisheimon miesten joukkomestauksen ja ottamaan heidän vaimonsa ja lapsensa orjiksi” (116).

”Muhammadin ja muslimien silmissä pelkkä juutalaisten olemassaolo, juutalaisten valtiosta puhumattakaan, vie islamilta oikeutuksen ja saa Muhammadin näyttämään enemmän massamurhaajalta kuin profeetalta” (117).

”Periaatteessa Muhammadilla ja muslimeilla oli kaksi vaihtoehtoa: joko juutalaiset ovat niin pahoja, että he ansaitsevat kuoleman, tai Muhammad teki juutalaisille suurta vääryyttä. Jälkimmäinen mahdollisuus merkitsisi Darwishin mielestä islamin loppua” (118).

”Koraanin jälkeen kehittyneeseen islamilaiseen perimätietoon on juurtunut syvälle vakaumus, jonka mukaan Muhammad oli synnitön” (119).

”Muhammad on moraalisesti vastuussa uransa loppuvaiheen tietämättömydestä, koska hän eli Medinassa juutalaisheimojen ympäröimänä (kunnes hän tappoi tai karkotti heidät)... Muhammadin profeetallisen uran alkuvaiheen itsepetosta voidaan puolustella sillä, että häneltä puuttui hengellistä valoa ja mahdollisuuksia sen saavuttamiseen. Mutta tätä puolustusta ei voida käyttää hänen myöhempien vuosiansa suhteen” (121).

”Niinpä hän osasi esimerkillään ja ihmissuhdetaidoillaan luoda muslimien välille veljesyhteyden, joka tehokkaasti poisti arabiheimojen perinteisiä vihollisuuksia, ennakkoluuloja ja erioikeuksia. Mutta samanaikaisesti Muhammad oli äärimmäisen raaka niitä kohtaan, jotka kyseenalaistivat hänen asemansa Jumalan viimeisenä profeettana. Siksi hän vainosi julmasti juutalaisia, koska islamiin kääntymättömien juutalaisten pelkkä olemassaolo haastoi väitteen, jonka mukaan Muhammad oli Raamatussa ennustettu Messias ja Profeetta” (122).

”hän lopulta katsoi olevansa Taivaan suosikki ja oikeutti Jumalalta saamillaan ’ilmestyksillä` mitä räikeimpiä moraalisia rikkomuksia” (123).

”Muhammad loi tunnepitoisen veljesyhteyden muslimien välille, mutta samalla valjasti tämän yhteisön veriseen sotaan vääräuskoisia vastaan. Yhtäältä hän etsi kuolinvuoteellaan omantunnon rauhaa pyytämällä lempivaimoaan jakamaan omistamaansa kultaa köyhille. Toisaalta hän elätti perhettään Quraizan ja Khaibarin juutalaisilta ryöstetyllä omaisuudella” (123).

”Muhammadin uskonnolliset ilmestykset alkoivat yhä enenevässä määrin oikeuttaa syntiinlangenneelle ihmiselle luontaista vallan- ja nautinnonhalua” (123).

”Koetuksen hetkellä Muhammad lankesi oman kunnian ja vallan etsimiseen toisin kuin Jeesus, joka torjui vallan ja rikkauten ja uhraisi itsensä ihmisten edestä, jotka hänet kavalsivat, kielsivät ja ristiinnaulitsivat. Ja Muhammad sai tavoittelemansa palkinnon ”sillä tämän maailman valtakunnan ja niiden kunnia seurasivat nopeassa tahdissa islamin vanavedessä” (124,125).

”Muhammad oli jo lähes kuusikymmenvuotias vanheneva mies, jolla oli nuoria, osin teini-ikäisiä vaimoja. Lievittääkseen mustasukkaisuuttaan hän sai Jumalalta ilmestyksen kautta määräyksen, ettei kukaan saa ottaa puolisoikseen Muhammadin vaimoja edes Muhammadin kuoltua. ”Tämä olisi suuri synti Jumalan edessä” (Kor.33:53). Näin esimerkiksi Aisha, joka oli kahdeksantoistavuotias Muhammadin kuollessa, oli tuomittu elämään naimattomana lopun elämänsä” (127).

”Islamin leviäminen perustui suurelta osin valloitusotaan ja valloitusretkien yhteydessä islamilaiset armeijat saivat vangeiksi suuren määrän naisia” (126).

”Muhammad saa Allahin ilmoituksen, jonka mukaan muslimilla on lupa ottaa periaatteessa rajaton määrä vangiksi otettuja naisia jalkavaimoiksi. Vangiksi otettujen naisten avioliitto kumoutuu vangitsemisen myötä, joten sotilaat ovat vapaita käyttämään heitä seksiorjinaan” (128).

”Onko mahdollista ajatella, että Jumalan viimeisin ilmoitus ihmiskunnalle ohjaa uskovaisia kiduttamaan ihmisiä kuoliaaksi aarteiden tähden ja alistamaan vangitut naiset seksiorjiksi? Vai onko ennemminkin perusteltua väittää näiden uskonnollisten määräysten taustalla vaikuttavan syntiinlangenneen ihmisen taipumuksen itsepetokseen?” (131).

*”monet Muhammadin elämää koskevista tosiasioista ovat sellaisia, ettei niistä haluta avoimesti keskustella islamilaisessa maailmassa. Vuonna 2001 pakistanilainen kristitty rehtori Pervaiz Masih tuomittiin jumalanpilkasta, kun hän oli tuonut esille Muhammadin kihlautumisen kuusivuotiaan Aishan kanssa ja sanonut tämän tosiasian olevan kirjattuna islamilaisessa hadith-kokoelmassa **Sahih al-Bukhari**, kuten on asianlaita. Durien tulkinnan mukaan tämä osa islamilaista perinnettä halutaan pitää poissa julkisesta keskustelusta, koska se koetaan moraalisesti ongelmalliseksi. Masih vapautettiin syytteistä ja päästettiin ulos vankilasta vuonna 2006 vietettyään viisi vuotta vankeudessa” (131,132).*

”Durie pyrkii selventämään asiaa kiinnittämällä huomiota Jeesuksen ja Muhammadin elämäkertojen väliseen eroon. Jeesuksen elämä on kerrottu evankeliumeissa, jotka ovat maailman ehkä kaikkein laajimmalle levinneitä ja yleisesti saatavilla olevia julkisia dokumentteja. Tilanne on aivan toisenlainen Muhammadin elämän yksityiskohtien osalta. Vaikka miljoonat ihmiset pyrkivät seuraamaan Muhammadin esimerkkiä, hänen elämänsä koskeva yksityiskohtainen informaatio ei ole helposti heidän saatavillaan...

Suurelle yleisölle tarjotut muunnelmat Muhammadin elämästä ovat kaunisteltuja. Muslimien suhtautuminen Muhammadiin on usein niin ihannoiva, että muslimin mielessä elävällä Muhammadilla on vain vähän tai ollenkaan tekemistä historian Muhammadin kanssa” (132).

”Vaikutusvaltaiset miehet loivat sharian palvelemaan vaikutusvaltaisia miehiä...Köyhien miesten ja naisten halut täytyy suunnata kuoleman jälkeiseen elämään, samalla kun rikkaat islaminuskoiset alfaurokset juhlivat täällä maan päällä. Vaikutusvaltaiset miehet ovat onnistuneet suojaamaan sharian ja muokkaamaan uskonnollisen järjestelmän palvelemaan omia etujaan 1400 vuoden ajan suojellakseen parhaiten salassa pidettyä islamilaista salaisuutta, omaa seksiklubiaan. He eivät ikipäivinä tule luopumaan siitä helposti” (Darwish 2008:117-118) (133-134).

”Tosin islamissa seksuaalisuus ja uskonnollisuus liittyvät sikäli yhteen, että islamilaisen taivaan onni ei koostu läheisyydestä Allahiin vaan siellä miestä palvelevien neitsyiden tuomasta nautinnosta. ´Mutta hurskaita odottaa mainio voitto: yrtti- ja rypäletarhat, pyörärintaiset nuoret tytöt ja täydet maljat` (Koraani 78:31-33). Koska taivas ilmentää uskonnon korkeinta ihannetta, tässä taivaskuvassa korkeimmaksi ihanteeksi asetetaan jatkuva seksuaalinen nautinto nuorten tyttöjen kanssa” (134).

”Islamilaisen lain avulla islamilainen eliitti on pyrkinyt takaamaan itselleen taivasihanteensa mukaisen elämän myös maan päällä” (134).

”Muhammadin ilmestykset johtivat hänet lopulta siihen, ´kunnianhimo, ryöstö, salamurha ja himo ovat hänen myöhemmän elämänsä kieltämättömiä piirteitä, jotka on avoimesti pyhitetty Korkeimman oletetulla luvalla ja joskus jopa Hänen selvällä käskyllään` (Muir 1858b:95) (134,135).

”Islamin ytimessä on alistuminen Allahin tahtoon sellaisena kuin tämä tahto on ilmaistuna islamilaisessa laissa, shariassa. Ehdoton valta määritellä Allahin tahtoa ei ole ainoastaan profeetalla, vaan myös uskonnollisilla oppineilla, joilla on arvovalta soveltaa opetukset islamilaiseksi laiksi” (136).

”Jeesuksen osalta Koraanin pääsanoma on väite, ettei Jeesus ollut Jumalan Poika ja Vapahtaja vaan yksi profeetoista. Koraani ei kuitenkaan tarjoa todisteita väitteensä tueksi ja sen tarjoama kuva Jeesuksesta perustuu enemmän myöhäisiin legendoihin kuin alkuperäiseen historiaan. ”Koraanin Jeesus on keinotekoinen luomus, jonka tarkoituksena on todistaa kristittyjen olevan petettyjä” (138).

”Islamin mukaan Jeesus on Jumalan sanansaattaja, mutta Jeesus ei ole Jumala. Kristuksen sovitusyötä ei tarvita syntien anteeksiantamiseksi, koska Allah voi antaa synnit anteeksi niin halutessaan tai olla antamatta ilman, että kaikki pahat teot saisivat oikeudenmukaisen rangaistuksensa. Koska islam ei anna selvää vastausta syyllisyys- ja syntikysymykseen, muslimi panee toivonsa omiin hyviin tekoihinsa ja Jumalan suurpiirteisyyteen” (139).

NATURALISTISIA PELKISTYSRITYKSIÄ

”Suuri osa länsimaisista ateisteista on materialisteja. Materialismi on kuitenkin kyvytön selittämään inhimillisen olemassaolon keskeisiä puolia. Kenelläkään ei ole aavistustakaan, miten aine on voinut luoda itsensä tyhjästä ennen kuin sitä oli edes olemassa, tai miten aine on osannut luoda monimutkaisen informaatiokoodin DNA:n, joka on elämän perustana” (167).

”Dennett olettaa, että uskontoon kuuluu luopuminen järjestä, että uskonto estää ihmistä ajattelemasta selvästi, että uskonto johtaa esittämään asioita väärässä valossa. Hän siis olettaa,

että jos ihminen uskoo maailmankaikkeuden kaikkیتietävään ja äärettömän älykkääseen Luojaan, ihminen ei voi ajatella järkevästi ja kriittisesti” (170).

”Dennett hylkää ajatuksen, että minuutta tai tietoista kokemusta voitaisiin viime kädessä käyttää selittävänä tekijänä teoriassa, jossa tehdään selkoa siitä, mitä perimmältään on olemassa” (171).

”Naturalismi ymmärtää ihmisen kokonaan luonnon olioksi ja siten fysikaalisten voimien ohjaamaksi. Tämä tekee tyhjäksi ihmisen vapauden ja moraalisen vastuun. Ihmisen on kuitenkin käytännössä mahdotonta elää naturalismin ehdoilla, koska se ei tee oikeutta hänen olemukselleen Jumalan kuvaksi luotuna olentona. Niinpä ihmiset useimmiten tekevät uskon hypyn, jolle heidän naturalistinen maailmankuvansa ei anna perustaa, ja julistavat ihmisen vapautta ja vastuuta” (173).

”Dennett ei käsittele esimerkiksi tietoteoreetikko William Ahlstonin (1991) perustelua, jonka mukaan uskonnollinen kokemus voi olla aito kohtaaminen Jumalan kanssa, joka on todella olemassa, niin että uskonnolliseen kokemukseen sisältyy havainto tai tietoisuus Jumalasta” (174).

”Koska naturalisti uskoo siihen, ettei Jumalaa ole olemassa, naturalistin on pystyttävä selittämään, miksi suuri osa ihmiskunnasta uskoo Jumalaan, ja miksi hänellä itselläänkin on luontainen taipumus uskoa Jumalaan” (180).

LUONTAINEN JUMALAUUSKO ON JUMALAN LUOMISTYÖTÄ

”Jumala on varustanut ihmiset tarvittavilla älyllisillä kyvyillä, niin että ihminen voi saada tietoa Jumalasta ja tämän pohjalta rakentaa elämänsä Jumalan yhteydessä” (183).

”usko Jumalaan on tiedollisesti oikeutettu perususkomus, jota ei enää tarvitse perustella muilla uskomuksilla” (183).

”Jumala on hienosäätänyt älylliset kykymme niin, että normaalissa inhimillisessä ympäristössä älylliset kykymme tuottavat oikeansuuntaisia uskomuksia Jumalasta” (183).

”Ohjaamaton evoluutioprosessi ei kykene tuottamaan luotettavia älyllisiä kykyjä. Ihmisten älyllisten kykyjen hienovarainen järjestelmä edellyttää älykästä Luoja: luotettavat älylliset rakenteet selittyvät parhaiten sen pohjalta, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Näin Jumala on antanut ihmiselle luonnollisen kyvyn saada tietoa Jumalasta” (183).

”Kristillinen kasvatus pyrkii reflektiivisesti kehittämään sitä tietoa Jumalasta, joka on sisäänrakennettu ihmisen kognitiivisiin mekanismeihin” (185).

”Uskonpuhdistajat tekivät kuitenkin selvän eron luontaisen jumalauksen ja pelastavan uskon välillä. (1) Kaikille ihmisille on luontaista uskoa Jumalaan, hänen lakiinsa ja tuomioonsa...Luontainen jumalausko ja tieto Jumalan laista eivät kuitenkaan pelasta ihmistä. (2) Vanhurskauttavaa eli pelastavaa on ainoastaan usko Kristukseen, eli usko, joka vastaanottaa Kristuksen ja hänen vanhurskautensa. Ainoastaan Kristuksen omistava usko tekee autuaaksi ja ottaa synnin pois” (185).

PIILOTAJUNTA JA SEN AVAUTUMINEN

”Vaikka siis jotkut ateistit aikamme uskontotieteellisessä keskustelussa myöntävät jumalatietoisuuden olevan ihmiselle luontaista, he tulkitsevat jumalatietoisuuden tiedollisesti harhaanjohtavaksi, koska he olettavat sokean ja ohjaamattoman evoluution tehneen ihmiselle ikävän kepposen” (186).

”Tällöin he (ateistit) tekevät useita oletuksia. Ensinnäkin he olettavat, ettei ihmisen ja Jumalan välillä ole vuorovaikutusta. Tämä sopii huonosti yhteen kristityn jokapäiväisen kokemuksen kanssa, joka perustuu aktiiviseen vuorovaikutukseen Jumalan kanssa” (186).

Modernissa kulttuurissa vaikuttaa näkemys, jonka mukaan ihmisen piilotajunta on hänen aidoin ja alkuperäisin olemuksensa..., josta ammentamalla ja jonka kanssa kosketuksiin pääsemällä ihminen löytää itsensä. Piilotajunnasta kumpuaa oletettavasti se turmeltumaton yksilöllisyys, jota sivistys ja sosialisatio eivät ole päässeet ylen määrin latistamaan. Ihminen saavuttaa onnellisuuden ilmaistessaan vapaasti piilotajuntaansa kätkeytyjä haluja” (186,187).

”Taustalla on oletus, että piilotajunnassa on ihmisen aidoin minuus, jonka tukahduttaminen johtuu yhteiskunnan säädösten vaikutuksesta ja johtaa ihmisen neurooseihin ja sisäisiin ristiriitoihin” (187).

”Kristillisen näkemyksen mukaan totuus on päinvastainen: piilotajunta on seurausta syntiinlankeemuksesta. Piilotajunta syntyy, kun ihminen torjuu oman syyllisyytensä ja omat pahat intohimonsa pois tietoisuudestaan. Piilotajuntaansa ihminen torjuu tiedon Jumalasta, hänen laistaan ja omasta syyllisyydestään Jumalan edessä. Jos ihmisellä ei olisi syntiä ja siitä johtuvaa huonoa omaatuntoa, tietoisien ja tiedostamattoman tason välillä olisi katkeamaton yhteys: ihminen voisi olla kokonaan läpinäkyvä itselleen” (187).

”Ihmisen tarve eristää Jumalaa koskeva tieto tietoisuutensa ulottumattomiin selittyy ihmisen halulla karttaa valoa, joka paljastaisi hänen pahuutensa ja syyllisyytensä” (189).

”Samoin ihmiselle on traumaattinen kokemus katsoa Jumalan kirkkautta, joka paljastaa hänen pahuutensa. Siksi ihmiset mieluummin tappoivat Jeesuksen kuin ottivat vastaan hänen sanomansa” (189).

ISALAM JA IHMISEN PAHUUS

”Koraani korostaa kyllä Jumalan majesteettisuutta ja kaikkivaltiutta, mutta sanaa ‘pyhä’ käytetään Koraanissa ainoastaan kaksi kertaa” (190).

”Islam puolestaan ei näe piilotajunnan ongelmaa, koska se ei tunnusta ihmisen syvää pahuutta. Siksi se ei pysty auttamaan ihmistä oman pahuutensa tunnistamisessa ja piilotajunnan muurien murtamisessa” (191).

”Islam tunnustaa Jeesuksen profeetaksi, mutta islam katsoo ihmisen syyllistyvän anteeksiantamattomaan syntiin, jos hän pitää Jeesusta Jumalan Poikana” (191).

*”Kristillisen uskon mukaan usko siihen, että Jeesus on lihaksi tullut Jumala, on avain ikuiseen elämään. Islaminkin mukaan se, joka kutsuu Jeesusta Jumalan Pojaksi, joutuu Jumalan kiroamaksi. Itse asiassa Koraanin mukaan Jumala antaa anteeksi minkä tahansa synnin lukuun ottamatta tätä **shirk**-syntiä, jonkun asettamista Jumalan rinnalle. Islam väittää kristittyjen syyllistyvän tähän anteeksiantamattomaan syntiin: me olemme korottaneet ihmisprofeetan, Jeesus Nasaretilaisen, Jumalan tasolle. (Sproul & Saleeb 2010:69.)” (191).*

”Usko Jeesukseen ihmiseksi tulleen Jumalana ja Pelastajana merkitsee kristinuskon mukaan varmaa pelastusta ja islamin mukaan varmaa kadotusta” (192).

”Islam korostaa Jumalan siunauksen merkitsevän myös ulkonaista ja maanpäällistä menestystä. Siksi on mahdotonta, että Jumala olisi antanut profeettansa Jeesuksen kuolla häpeällisen kuoleman. Niinpä Jeesus ei Koraanin mukaan todellisuudessa kuollut ristillä: ´ mutta eivät he ristiinnaulinneet häntä. Heistä vain näytti siltä. ` (2 Kor.4:157.) Myöhemmässä kirjallisuudessa kehiteltiin tältä pohjalta käsitys, että Jeesuksen sijasta ristiinnaulittiin joku toinen” (192).

”Hylätessään evankeliumin Jeesuksen sovitustyöstä islam ei pysty ymmärtämään Jumalan rakkautta syntistä ihmistä kohtaan. Jumala ymmärretään ennemminkin korkeimmaksi vallankäyttäjäksi, ja islamilaisen valtion on tarkoitus olla hänen valtansa ilmentymä. Islam ei korosta Jumalan rakkautta vaan hänen majesteettisuuttaan, joka herättää ihmisissä kunnioitusta ja pelkoa” (192).

”Islam ei näe piilotajunnan ja siitä seuraavan myyttisen ajattelun ongelmaa siinä mielessä kuin kristinuskoko, koska islam katsoo ihmisen kykenevän hyviin tekoihin ilman Sovittajaa ja Lunastajaa. Kun moraalisuus pelkistetään ulkokohtaisten sääntöjen noudattamiseksi, sääntöjen ehdoilla toimiva ihminen voi kokea moraalista ylemmyyttä niitä rikkovia kohtaan, vaikka hänen käyttäytymisensä eroaa heistä vain ulkonaisten menojen tasolla. Tällainen moralismi ei auta ihmistä pääsemään kosketuksiin oman pahuutensa kanssa” (193).

”Kristinuskon mukaan ihmissydämiä ei muuteta vallankäytöllä ja pelolla vaan rakkaudella ja anteeksiantamuksella” (194).

”ihminen ei pysty kohtaamaan todellisuutta rehellisesti, jollei hän löydä yhteyttä Jumalan rakkauteen ja hänen tarjoamaansa sisäiseen lohdutukseen, rauhaan ja autuuteen. Ihminen ei rohkene kohdata omaa pahuuttaan eikä saavuta syvällistä itsetuntemusta ilman Jumalan anteeksiantamusta ja armoa, koska ilman anteeksisaamisen mahdollisuutta ihminen vaistomaisesti luo kaunistellun kuvan itsestään” (194).

IDENTITEETIN LÖYTÄMINEN JA SEN KADOTTAMINEN

”Jos ihminen on maan päällä eläessään päässyt osalliseksi Kristuksen valosta, hän saa tuonpuoleisessa elää Kristuksen valon täydessä kirkkaudessa. Jos ihminen taas torjuu Kristuksen tuoman valon, Jumala kunnioittaa hänen valintaansa myös tuonpuoleisessa” (198).

”Kuitenkin Lasarus (Luuk.16:19-31) sisäisessä elämässään pääsi osalliseksi Jumalan rakkaudesta ja näin löysi elämänsä tarkoituksen” (199).

”Abraham ei viittaa pelkästään ihmisen luontaiseen tietoon Jumalasta, vaan Jumalan erityiseen ilmoitukseen Raamatussa. Luonnollinen ja erityinen ilmoitus täydentävät toisiaan. Jumala ilmoittaa itsensä sekä luonnossa että Raamatussa” (202).

”Vertauksessa on merkille pantavaa, että köyhän miehen, Lasaruksen, nimi mainitaan, mutta rikkaasta miehestä puhutaan nimettömänä...Jumalan apuun uskova ihminen löytää ainutlaatuisen identiteettinsä, vaikka hän ulkonaisesti näyttää olevan kokonaan ilman Jumalan apua...Rikas mies puolestaan on vailla nimeä: hän on kadottanut nimensä, identiteettinsä” (202).

”Halujensa orjuuttama ihminen kadottaa vähitellen identiteettinsä, itseytensä ja vapautensa” (203).

”Ihmisessä oleva Jumalan kuva on samalla hänen ainutlaatuisen identiteettinsä perusta” (204).

”Jos ihminen kuitenkin päättää torjua ikuisen, äärettömän ja vapaan Jumalan ja käpertyä itseensä, hän kadottaa itsensä. Jos ihminen ottaa identiteettinsä pohjaksi jonkin muun kuin Jumalan, hän tulee epäjumalan orjaksi ja kadottaa vapautensa, ainutlaatuisuutensa ja joutuu epätoivon valtaan. Ongelma kärjistyy, koska ihminen on henki ha sellaisena ikuisuusolento. Hänen ikuisena tuskanaan on elää oman itsensä kanssa tultuaan itselleen vastenmieliseksi ja mitään sanomattomaksi autiudeksi. Tällaisen ihmisen tuskana ei ole se, että hänen pitää kuolla, vaan se, ettei hän voi kuolla. Epätoivo ´muistuttaa niin muodoin pikemminkin sellaisen sairaan tilaa, joka makaa kuolemaisillaan eikä voi kuolla.´ Ikuisessa kadotuksessa epätoivon vallassa olevan ihmisen ´toivottomuutena on se, ettei tuota viimeistä toivoa, kuolemaa, ole´” (205,206).

”Yhä lisääntyvä itsekeskeisyys riuduttaa, kiduttaa ja köyhdyttää ihmistä ja tekee hänet itselleen yhä vähemmän kiinnostavaksi, yhä vastenmielisemmäksi. Tällainen ihminen on epätoivoinen siitä, ´ettei hän voi itseänsä tuhota, ei pääse irtautumaan itsestänsä, ei voi kadota olemattomiin...´”(206,207).

NAUTINTOA ETSIVÄN ELOSTELIJAN HELVETTI

”Jos ihminen tekee omasta nautinnostaan elämänsä keskeisen arvon, hän lopulta oman elämäntapansa sisäisen logiikan mukaisesti päätyy pitämään muita ihmisiä oman nautintonsa välineinä. Itsekäs nautinnon tavoittelu johtaa kuitenkin ajan kuluessa nautinnon vähenemiseen. Nautinnon vähentyessä nautinnon oman sisäisen rakenteen mukaisesti, nautinnolle itsekäästi omistautunut elostelija alkaa etsiä nautintoa vääryyden ja petoksen avulla ja lopulta saa suurimman nautintonsa itse pahuudesta” (208,208).

”Häikäilemätön nautintojen tavoittelu alentaa ihmisen vähitellen saalistavaksi pedoksi. Saalistajasta tulee pohjimmiltaan tyydyttämätön olento. Lopulta ihminen alkaa etsiä nautintoa sadistisesta toisten kiduttamisesta. Hän saa sadistisen nautintonsa kaikkien rajojen rikkomisesta ja toisten vahingoittamisesta. Ongelma kärjistyy, kun asiaa tarkastellaan ikuisuuden näkökulmasta. Paheelle antautuva ihminen tulee itse itselleen helvetiksi” (209).

”Hänelle tuottaa todellista nautintoa vasta aitojen arvojen häpäiseminen ja moraalisten lakien tuhoaminen...Hän tietää uhmaavansa Jumalaa...Antautuessaan uhman tuomalle sadistiselle nautinnolle ihminen samalla valmistaa itselleen epätoivon täyttämää ikuisuutta” (211).

”Samalla sadelainen logiikka osoittaa, miksei Jumalaa vastaan kapinoiva ihminen halua pois helvetistä: hän saa suurimman nautintonsa ilkeydestä ja pahuudesta ja siitä luopuminen tekisi hänen elämästään väritöntä ja sisällyksetöntä...Onnellinen elämä tuntuu hänestä pitkästyttävältä; hänen täytyy etsiä paheen tuomaa kiihotusta...

Tällainen ihminen ilmentää Jeesuksen vertauksen rikkaan miehen haluttomuutta siirtyä pois helvetistä. Vaikka hänellä on kova tuska itse luomansa helvetin liekeissä, hän rakastaa omaa helvettiään niin paljon, että taivas tuntuu hänestä tylsältä ja mitäänsanomattomalta vaihtoehdolta. Hän haluaa vai Lasaruksen helvettiin itseään palvelemaan, jotta hän Lasarusta nöyryyttämällä ja räökkäämällä saisi itselleen sadistista nautintoa” (212).

UHMAN JA EPÄTOIVON KEHÄ

”Rikas mies näkee muut ihmiset palvelijoinaan, joiden tulisi lievittää sitä helvettiä, jonka hän on itselleen luonut. Hän syyttää Jumalaa ja väittää, että hänen elämänsä on muuttunut kärsimykseksi, koska hänelle ei ajoissa annettu riittävästi tietoa. Hän ei ota vastuuta siitä, että hän on torjunut tiedon Jumalasta” (217).

”Ihminen tekeytyy tietämättömäksi voidakseen hyvällä omallatunnolla rikkoa Jumalaa vastaan” (221).

”Ihminen torjuu Raamatun Jumalan pois tietoisuudestaan, koska hän haluaa vapautua auktoriteetista” (222).

”Mao hylkäsi myös omantunnon todistuksen, jos se oli ristiriidassa hänen mielihalujensa kanssa” (224).

”Kun myöhemmin Maon hallituskaudella kymmeniä miljoonia kiinalaisia nälännytettiin nälkään, hän sanoi hallintonsa sisäpiiriläisille, ettei ihmisten kuolemalla ollut merkitystä ja jopa että kuolemaan on syytä juhlia. Mao varjeli omaa turvallisuuttaan ja terveyttään tarkasti, mutta suhtautui huolettomasti muiden kuolemaan” (Chang & Halliday 2006:32.) (225).

”Modernin kulttuurin taustalla vaikuttaa myyttinen usko siihen, että luopuessaan Jumalasta ihminen kehittyy moraalisesti, vapautuu ennakkoluuloista ja kehittää tiedettä niin pitkälle, se se pystyy ratkaisemaan ihmiskuntaa vaivaavat ongelmat” (230).

ISLAM JA NAISET

”Muhammad sanoo enemmistön helvetissä olevan naisia. Syyksi esitetään se, että naiset ´usein kiroavat ja ovat kiittämättömiä miehelleen” (273).

”Koraani (4:3) sallii miehen ottaa neljä vaimoa ja rajoittamattoman määrän jalkavaimoja, kun taas naisella on oikeus vain yhteen aviomieheen” (273).

”Muhammadilla itsellään oli siis kymmenen vaimoa ja lisäksi useita jalkavaimoina toimivia orjattaria. Allah antoi Muhammadille ilmestyksessä (Kor.33:50) erityisluvan ottaa lukuisia vaimoja. Myöhemmät kalifit laajensivat tätä oikeutta niin, että heillä saattoi olla tuhansia vaimoja.

Esimerkiksi 'Abd al-Rahman III:n (912-961) haaremissa oli noin kuusi tuhatta jalkavaimoa ja joillakin fatimidikalifeilla Kairossa jalkavaimoja saattoi olla jopa kaksinkertainen määrä (Segal 2002:39) (274).

"Mies voi erota vaimostaan syytä ilmoittamatta, mutta vaimo tarvitsee islamilaisen lain hyväksymän perusteen erolleen ja eroprosessi on monimutkainen... Islamilaisen lain mukaan mies voi ottaa eron vaimostaan pelkästään sanomalla: 'Otan eron sinusta` (276,277).

"Oikeudessa yksi mies kelpaa todistajaksi, mutta naisia tarvitaan kaksi" (277).

"Islam kritisoi läntistä maailmaa syvästä moraalisesta turmeluksesta ja suhtautuu hyvin torjuvasti länsimaiseen seksuaalimoraaliin, esimerkiksi prostituutioon. Tätä taustaa vasten on hämmentävää, että islamilainen lainsäädäntö on kehittänyt instituution, joka muuttaa avioliiton solmimisen ja purkamisen miehen kannalta niin vapaaksi, että se lähestulkoon päätyy laillistamaan prostituution" (282).

KRISTILLINEN YHTEISKUNTA

"Kristinusko asetti lähimmäisenrakkauden hengellisen elämän keskukseen tavalla, joka oli tuntematon pakanaudessa. Kristillisen opetuksen mukaan leskistä, orvoista, sairaista, vangituista ja köyhistä huolehtiminen kuului kaikkein korkeimpiin uskonnollisiin velvollisuuksiin" (291).

"Koska kristityt kulkutautien aikana hoitivat sairaitaan, he pelastivat monia ihmisiä kuolemalta. Tämän seurauksena kristittyjen kuolleisuus oli ympäröiviä pakanoita vähäisempi" (296).

RISTIRETKET

"Vääräuskoiset syyllistyvät epäuskollaan majesteettirikokseen Allahia vastaan ja heitä on siitä rangaistava" (302).

"Islamista luopuminen oli ja on edelleen kuolemanrangaistuksen ansaitseva teko. Tämä perustuu lausumaan Muhammadin lausumien kokoelmassa hadithissa: 'Tapa jokainen, joka vaihtaa islaminuskon toiseen (Al-Bhukari 9:45). Monesti omaiset itse tappavat islamista luopuneen perheenjäsenen, koska luopio uhkaa perheen kunniaa" (302).

"Lähi-itään suuntautuneet ristiretket olivat siis osa kristikunnan puolustussotaa islamilaisia valloittajia vastaan...Näin vahvistui vakaumus, että ainoa tapa välttää joutuminen islamin orjuuttamaksi on taistella sitä vastaan aseellisesti" (303).

"Kristinusko ja islam eroavat toisistaan sikäli, että kristinuskon ensimmäisen kolmen vuosisadan aikana kristinusko levisi pelkästään henkilökohtaisten kontaktien välityksellä vainottuna vähemmistöuskontona Rooman valtakunnassa. Muhammad sen sijaan alkoi käyttää valloitusotaa islaminuskon levittämiseksi jo reilut kymmenisen vuotta sen jälkeen kun hän oli saanut ensimmäisen ilmestyksensä. Hän teki aluksi hiljaista käännytystyötä kotikaupungissaan Mekassa, mutta saavutti ensimmäisen kolmentoista vuoden aikana vain noin pari sataa käännyttäistä. Käännytystyö sai vauhtia sen jälkeen, kun hän sai poliittista valtaa ja armeijan käyttöönsä

siirryttyään Medinaan. Muslimiksi kääntyminen takasi taistelussa voitetuille ihmisille hengen säilymisen ja vapauden orjuudesta” (303).

”Muslimien suuri menestys pyhässä sodassa johtuu osin opista, jonka mukaan muslimi voi olla varma pelastuksestaan, jos hän kuolee pyhässä sodassa vääryyksiä vastaan” (307).

”Koska kuolema pyhässä sodassa takasi muslimille varmuuden pelastuksesta, muslimisotilaat kävivät sotaa uhkarohkealla ja kuolemaa uhmaavalla tavalla” (308).

”Kristityt marttyyrit jäljittelevät kärsivää Jeesusta, kärsivät passiivisesti kidutusta ja kuoleman. Muslimimarttyyrit ovat aktiivisia sotureita” (308).

”Kristinusko alkoi siis jäljitellä muslimien pyhän sodan oppia. Erona oli tosin se, että kristittyjen pyhän sodan tavoite oli rajallinen” (309).

”Ristiretket voitaneen siis tulkita puolustustaisteliksi islamilaisten maiden valloitusotia vastaan” (310).

”Ristiretkiä käytiin pyhänä sotana, vaikka koko pyhän sodan ajatukselle ei kristinuskon piirissä ole mitään oikeutusta” (310).

”Ateistit käyttivät usein noitavainoja ja uskonsotia argumenttina kristinuskoa vastaan. Se, että kristikunnassa tapahtui noitavainojen ja uskonsotien kaltaisia kammottavia veritekoja, kuitenkin kalpenee tarkasteltaessa ateististen valtioiden massiivisia joukkomurhia ja viattomien ihmisten systemaattista kiduttamista. Molempien selityksenä on ihmisen pahuus, jota kristinusko kuitenkin rajoittaa ateismia tehokkaammin” (361).

USKONNONVAPAAUS JA VALTION PAKKOVALTA

”Kaikki esimodernit uskonnot opettivat, että jumalien vihollisia on rangaistava, koska muuten jumalten viha kohtaisi yhteiskuntaa. Kristinuskon syntyaikoina jumalanpilkkua oli Rooman valtakunnassa verrannollinen valtiopetokseen. Siksi kristittyjä vainottiin laajamittaisesti, koska he kieltäytyivät palvelemasta roomalaisia jumalia ja kieltäytyivät pitämästä keisaria jumalaisena” (311).

”Kristinusko oli alusta asti ehdoton julistuksessaan, että Jeesus on ainoa tie pelastukseen ja ettei ole mitään muuta pelastustietä. Samalla varhainen kristinusko kuitenkin torjui ajatuksen, että toisuskoisia tulisi vainota” (311).

”Varhaiskristillisen käsityksen mukaan evankeliumin torjuminen saattaa ihmisen Jumalan vihan alaiseksi. Mutta kristinusko kielsi ihmistä ryhtymästä Jumalan vihan täytäntöön panijaksi, koska silloin ihminen puuttuisi sellaiseen, mikä kuuluu Jumalan omaan hallintavaltaan” (312).

”Kristityt tuomitsivat harhaoppisten opin, mutta harhaoppisiin itseensä tuli suhtautua rakkaudella ja rukoilla heidän pelastumistaan” (312).

”Tätä varhaiskristillistä periaatetta noudatettiin kristinuskon ensimmäisten vuosisatojen ajan. Tilanne muuttui kuitenkin, kun kristinuskosta tuli Rooman virallinen uskonto. Tällöin valtio alkoi vähitellen käyttää pakkoa ei-kristittyjä vastaan” (312).

NOITAVAINOT

”Tiedetään varmasti, että syytettyjä ei ollut miljoonia vaan korkeintaan noin 200 000. Tuomittujen määrä jäi muutamaan kymmeneen tuhanteen, vaikka ei voida sanoa tarkasti, jäikö se tai paljonko se jäi alle 50 000:n. Alhaisin arvio on 20 000” (313).

”Todellisuudessa tuomituista yksi kolmasosa oli miehiä ja miehille annettiin yleensä kovempia tuomioita” (314).

”Miten sitten voimme selittää ihmisen taipumuksen käyttää väkivaltaa niihin, jotka ovat hänen kanssaan eri mieltä? Perimmäisenä selityksenä kristinuskon tarjoaa ihmisen pahuuden ja vallanhimon” (315).

*”Viimeisen sadan vuoden aikana on toteutettu historian järkyttävimmät kansanmurhat. **Kommunismin musta kirja** kertoo totalitaristisen ateismin aikaansaamista katastrofeista. Ihmisen julmuudella ja raakalaismaisuudella ei ole mitään rajoja hänen pyrkiessään luomaan uutta parempaa maailmaa” (320).*

ORJUUS

”Orjuudella oli keskeinen asema myös islamilaisessa maailmassa. Historioitsija Egon Flaigin (2011:83 ss.) mukaan pyhän sodan avulla muslimit loivat maailmanhistorian suurimman ja pitkäkestoisimman orjuuteen perustuvan yhteiskuntajärjestelmän”. (321).

”Arabit olivat syvästi kietoutuneet orjakaupan laajoihin verkostoihin. He käyttivät hyväkseen Kiinan, Intian ja Kaakkois-Aasian orjamarkkinoita. Jokaisessa islamilaisen maailman kaupungissa oli omat orjamarkkinansa” (322).

”Muhammad itse osti, myi ja vangitsi orjia. Koraani hyväksyy orjuuden ja pitää orjaa alempiarvoisena orjanomistajaan nähden (30:28). Islamilaisen lain mukaan pyhässä sodassa on sallittua orjuuttaa niitä vangiksi joutuneita ihmisiä, jotka eivät käänny islamiin. Muslimilla on oikeus ottaa periaatteessa rajaton määrä orjattaria jalkavaimoikseen (4:3; 23:6; 33:50-52; 70:30)” (325).

”Naisorjat olivat täysin alttiina isäntiensä seksuaaliselle hyväksikäytölle. He olivat täysin isäntiensä armoilla, jotka voivat tehdä heille mitä halusivat. Valkoista naisorjaa pidetään täysin isäntänsä seksuaalista tyydytystä varten ja hänen myydään, kun isäntä väsyä häneen” (325).

”Orjuus jatkui islamilaisessa maailmassa pitkälle 1900-luvulle... Orjuus lakkautettiin Saudi-Arabiassa vasta vuonna 1961 ja Mauritaniassa 1981, ja silloinkin seurauksena länsimaisesta painostuksesta...Kymmenet tuhannet ovat edelleen orjina Pohjois-Sudanissa. Mauritanian väestöstä arvioidaan noin 20 % olevan edelleen perinnöllisessä orjuudessa” (325,326).

"Kristus on verellään ostanut kaikki ihmiset vapaaksi synnin orjuudesta...Jos uskonnollisia näkökohtia ei olisi tuotu orjuutta koskevaan keskusteluun, orjuutta ei todennäköisesti koskaan olisi lakkautettu" (329,332).

OIKEUDENMUKAISEN JA DEMOKRAATTISEN YHTEISKUNNAN SYNTY

"Yleisen väärinkäsityksen mukaan demokratian perusta on antiikin Kreikan kaupunkivaltioissa...Todellisuudessa kreikkalaisia kaupunkivaltioita tuskin voidaan kutsua demokratioiksi, koska noin 15-30 prosenttia yhteiskunnan jäsenistä oli orjia, joilla ei ollut kansalaisoikeuksia" (333).

"Toisen väärinkäsityksen mukaan demokratian, tasa-arvon ja ehdottomien ihmisoikeuksien perusta luotiin valistuksessa. Todellisuudessa yksilöllisyyden ja vapauden aatteellista ja institutionaalista perustaa kehiteltiin jo 300-luvulta alkaen ja demokratian ja ehdottomien ihmisoikeuksien juridinen perusta luotiin kirkollisten oikeusoppineiden toteuttamassa juridisessa vallankumouksessa 1100-luvulla. Ajatus ehdottomista ihmisoikeuksista sisältyy raamatulliseen käsitykseen ihmisestä Jumalan kuvaksi luotuna olentona" (334).

EHDOTTOMAN IHNMISARVON PERUSTA

"Kristinuskon opetus luomisesta, syntiinlankeemuksesta ja lunastuksesta loi perustan ihmisten tasa-arvolle, ehdottomalla ihmisarvolle ja ehdottomille ihmisoikeuksille. Luomisopin mukaan ihminen on Jumalan kuvaksi luotu olento, jolla on ehdoton ihmisarvo riippumatta ominaisuuksistaan" (334).

ISLAMIN ONGELMAT

"Yksi syy siihen, ettei islam pystynyt luomaan perustaa ehdottomille ihmisoikeuksille on se, ettei ihmistä Koraanin mukaan ole luotu Jumalan kuvaksi: 'Mikään ei ole hänen kaltaisensa` (42:11)" (337).

"Koraanissa pidetään Jumalan pilkkana ajatusta, että ihminen olisi Allahin kaltainen tai yrittäisi olla millään tavoin hänen kaltaisensa" (338).

"Jos ihminen kieltäytyy palvelemasta Allahia ja hänen profeettaansa, hänellä ei ole oikeutta maahan tai edes elämään" (339).

"...hallitsija on lain yläpuolella. Sharian mukaan kalifi on vapautettu rangaistuksesta, vaikka hän syyllistyisi varkauteen, aviorikokseen tai murhaan. Abu Hanifan kirjoittama säädös toteaa: 'Islamilaista valtionpäämiestä ei voida syyttää aviorikoksesta, ryöstöstä, varkaudesta ja juomisesta'"(339).

"Kristus ottaa kantaakseen jokaisen synnin rangaistuksen. Jumala ei voi antaa anteeksi syntejä mielivaltaisesti; anteeksiantamus on mahdollista ainoastaan, kun synti on saanut rangaistuksensa" (340).

”Muslimi on asetettu ei-muslimin ja mies naisen yläpuolelle niin, että ei-muslimin on vaikea saada oikeutta muslimia vastaan ja naisen miestä vastaan” (340).

”Tieto hyvästä ja pahasta, oikeasta ja väärästä, välittyy islaminuskon auktoriteettien yksimielisesti hyväksymän islamilaisen lain pohjalta. Tämä merkitsee samalla sitä, että islamilaiden oikeusoppineiden yksimielisesti määrittelemä laki on kaiken arvostelun yläpuolella. Ihminen on Jumalan palvelija, ja hänen tulee alistua Jumalan lakeihin sellaisina kuin islamilainen yhteisö ne määrittelee” (341,342).

OMATUNTO JA IHMISOIKEUDET

”Islamilaisen lain, sharian, mukaan vääräuskoiset tulee saattaa alistettuun asemaan, jotta he maanpäällisten vaikeuksiensa takia kääntyisivät oikean Jumalan puoleen” (349).

”Kirjan kansan eli kristittyjen ja juutalaisten kanssa voidaan solmia suojelusopimus (dhimmasopimus), jonka mukaan dhimmit eli suojellut saavat pitää henkensä, jos he alistuvat islamin valtaan. Ei-uskoviille asetettujen rajoitteiden tarkoituksena on yhteiskunnallisten järjestelyjen avulla välittää ymmärrys siitä, että iankaikkisuudessa vääräuskoiset tulevat kärsimään. Kun heille tuotetaan kärsimyksiä maanpäällisessä elämässä, heille samalla tarjotaan mahdollisuus kääntyä oikeaan uskoon” (349).

”Islamilaisessa valtiossa kristityillä ja juutalaisilla ei ole oikeutta avoimesti puhua omasta uskostaan muslimeille. Heille taataan kuitenkin ehdollinen suojele, jos he eivät puhu sopimattomasti islamia tai Muhammadia vastaan. Islamilaisen lain mukaan sopimattomaksi puheeksi lasketaan myös sellaisten tosien väitteiden esittäminen, joiden islaminuskoiiset eivät halua tulevan yleiseen tietoisuuteen. Dhimmin sallittiin elää muslimiyhteiskunnassa, koska islamin kauneuden ajateltiin vetävän häntä totuuteen” (351,352).

”Dhimille annetun suojelun edellytyksenä on suojelurahan maksaminen. Perinteisesti henkilöveron maksaminen piti tehdä henkilökohtaisesti julkisessa tilanteessa, johon yleisöllä oli vapaa pääsy. Dhimmi tuo veronsa ja veron vastaanottava virkamies lyö häntä nyrkillä niskaan tai päähän osoitukseksi siitä, että epäuskoisena kapinallisena (ei-muslimina) hänen kaulansa pitäisi katkaista. Veron vastapainoksi hän saa pitää henkensä niin kauan kuin islamilainen valtio näkee hyväksi ylläpitää hänen kanssaan tehtyä suojelusopimusta. Veronmaksutilaisuuden on tarkoitus olla suojellulle nöyryyttävä ja kauhua herättävä kokemus, niin että hän nöyrästi alistuu muslimien valtaan ja on kiitollinen siitä, että saa pitää henkensä. Tätä rituaalia toteutettiin islamilaisessa maailmassa yli vuosituhaten ajan, ja se loppui vasta 1800-luvulla useiden islamilaiden maiden joutuessa eurooppalaisten valtioiden miehittäväksi” (352).

”Veronsa maksanut dhimmi sai todistuksen tai erityisen merkin, jota hänen täytyi kantaa aina mukanaan. Hänet vangittiin, jos hänet tavattiin ilman sitä. Sitä paitsi dhimmin piti pukeutua määrätynlaiseen asuun, jonka perusteella hänet voitiin aina tunnistaa kadulla kulkiessaan, niin ettei kukaan muslimi erehdy antamaan hänelle muslimille kuuluvaa kunnioitusta” (352).

”Jos dhimmi puolustautui yksittäisen muslimin häntä vastaan kohdistamaa väkivaltaa vastaan lyömällä muslimia, hänen kätensä hakattiin poikki tai hänet teloitettiin. Oikeudessa dhimmin

todistuksella ei ole painoarvoa, joten hänen on hyvin vaikea saada oikeutta muslimia vastaan” (354).

”Dhimmin ´oikeus harjoittaa uskontoaan, jopa heidän oikeutensa elää, saatettiin mielivaltaisesti poistaa minä hetkenä tahansa` (Johnsson 1987:175). Muslimiosapuoli voi milloin tahansa peruuttaa sopimuksen, niin että suojelun alaisena olleet dhimmit voidaan karkottaa, heidän omaisuutensa takavarikoida, heidät voidaan ottaa orjiksi, heidän vaimonsa ja tyttärensä voidaan ottaa seksiorjiksi tai heidät voidaan tappa” (354).

”Tänäkin päivänä kristittyjen tyttöjen kidnappaukset ovat tavallisia joissakin muslimimaissa kuten Egyptissä ja Pakistanissa; koska kristityt eivät maksa suojelurahaa, he eivät ole islamin näkökulmasta suojassa. Jos tytön kidnapannut muslimi väittää tytön kääntyneen islamiin, häntä ei enää voida palauttaa kristityille vanhemmille” (356).

”Sikäli kuin ihmiset eivät ole kuuliaisita Allahille, heillä ei ole omistusoikeutta maahan eikä heillä ole edes oikeutta elämään. Heidän voidaan silti sallia elää ja tehdä työtä, jos he palvelevat oikeauskoisia ja siten epäsuorasti palvelevat Allahia. Mutta jos he kieltäytyvät alistumasta islamin heille tarjoamaan suojelukseseen näillä ehdoilla, heillä ei ole periaatteessa oikeutta elää Allahin luomassa maailmassa” (357,358).

KULTTUURIN VAIKUTUS TIEDON KEHITYKSEEN

”Tiedon etsintä tapahtuu maailmankatsomuksen tarjoamassa viitekehityksessä, joka sisältää käsityksen maailmasta ja sitä ymmärtämään pyrkivästä ihmisestä. Niinpä maailmankatsomuksia ja niiden varaan rakentuvia kulttuureja voidaan vertailla sen osalta, miten hyvin ne edistävät inhimillisen tiedon kehitystä” (362).

”Yksi merkittävimmistä tiedollista edistysaskelista ihmiskunnan historiassa oli 1500-1700 –luvulla tapahtunut suuri älyllinen ja tiedollinen läpimurto, jota kutsutaan tieteelliseksi vallankumoukseksi” (362).

”Kristinuskon totuuden puolesta puhuu se, että se ainoana maailmankulttuureista on toiminut perustana tieteelliselle vallankumoukselle, joka on johtanut luonnon salaisuuksien avaamiseen ennen näkemättömässä mittakaavassa” (363).

”Tämä auringon, planeettojen ja komeettojen muodostama mitä kaunein järjestelmä on voinut syntyä vain älykkään ja voimakkaan olennon suunnitelmasta ja hallinnasta - - Me tunnemme hänet vain hänen luomistekojensa viisaudesta ja erinomaisuudesta” (364,365).

”Koska kristitty tutkija uskoo maailmankaikkeuden olevan Jumalan suunnittelema, hän olettaa sen olevan rakenteeltaan hienosäädetty. Koska kristillisellä uskolla on selitys maailmankaikkeuden hienosäädölle, se rohkaisee sellaisten teorioiden omaksumista, jotka täsmentävät hienosäädön merkitystä. Niinpä kristitty tutkija luonnostaan valitsee teorian, jonka mukaan on olemassa vain yksi maailmankaikkeus, koska tämä teoria on yksinkertaisempi ja koska meillä ei ole suoranaista todistusaineistoa multiversumista” (366).

”Syntiinlankeemusoppi johti tutkijat hylkäämään naiivin aristoteelisen luottamuksen ihmisjärjen kykyyn ongelmattomasti tavoittaa asioiden järjellinen olemus. Syntiinlankeemusopin inspiroimina tutkijat kiinnittivät huomiota ihmisen taipumukseen erehtyä ja muodostaa vääristyneitä näkemyksiä, koska kaikki ihmisen älylliset kyvyt ovat tuirmeltuneet tai ihminen on ainakin menettänyt jotakin alkuperäisestä älyllisestä terävyydestään” (367).

”Kristuksen ristillä vuodattama veri antaa ihmiselle viisautta ja ymmärrystä, koska se paljastaa ihmisen pahuuden syvyyden ja luo pohjan itsekriittiselle asenteelle. Todellisuutta on tutkittava kokemusperäisesti ja kokeellisesti, koska ihminen on syntiinlankeemuksen tähden itsepetokseen taipuvainen olento, jonka käsityksiin on suhtauduttava kriittisesti. Syntiinlankeemusoppi antaa syyn epäillä vallitsevia käsityksiä, mikä luo pohjan itsekriittiselle tiedeyhteisölle. Sanoma Jumalan armosta antaa viisautta ja ymmärrystä, koska se antaa ihmiselle rohkeuden kohdata syntisyytensä ja siitä johtuvan itsepetostaipumuksensa” (367,368).

”Vapaalle ihmiselle ei ole arvokkaampaa ja miellyttävämpää tehtävää kuin pohtia luonnon kauniita töitä ja kunnioittaa Jumalan ääretöntä viisautta ja hyvyyttä” (368).

”Faradayn mukaan tieteen tekijän ´tulee seisoa luonnon edessä nöyränä ilman ennakkoluuloja` ja ´tuntea ihmetystä, iloa ja innostusta luontoa pohtiessaan´” (369).

”Merkillistä kyllä, uuden tieteenhistoriallisen tutkimuksen tulokset eivät kovinkaan hyvin näy esimerkiksi suomalaisissa koulujen oppikirjoissa, vaan niissä tukeudutaan edelleen myyttisiin kertomuksiin uskon ja tieteen vastakkainasettelusta, jotka hallitsivat tieteenhistoriallista keskustelua puoli vuosisataa sitten. Historiallinen todellisuus on vastakkainen myyttiselle käsitykselle, jonka mukaan usko on tiedon vastakohta” (369).

M YTTI TIETEEN JA USKONNON VÄLISESTÄ KONFLIKTISTA

”miten alun perin kristinuskon pohjalta syntynyt tiede lopulta saa ihmisten tietoisuudessa niin myyttisen merkityksen, että ihmiset asettavat sen uskonnon paikalle perimmäisen totuuden lähteeksi” (370).

”Maallistuneiden kulttuurien ironia on se, että ne ovat myyttien hallitsimia. On tavanomaista ajatella, että tiede on ottanut uskonnon paikan” (370).

”Niinpä tieteestä on luotu myyttinen käsitys, jonka mukaan vapautuminen jumalauksesta ja erityisesti uskosta Jumalan ilmoitukseen Raamatussa ja muissa pyhissä kirjoissa vapauttaa ihmiset tekemään tutkimusta vapaana ennakkoluuloista ja etsimään tietoa sen itsensä takia” (371).

”Länsimaisessa yhteiskunnassa on jo parin vuosisadan ajan käyty ideologista kampanjaa, joka kiteytyy iskulauseeseen: ´Tieteen ja uskonnon välillä on sovittamaton ristiriita.´ Tämän iskulauseen mukaan usko Jumalaan on ´taikauskoo`, jota on mahdotonta sovittaa yhteen tieteellisen tutkimuksen kanssa. ´Taikauskon` hallitsevat mielet eivät pysty ymmärtämään tai tekemään mitään tärkeää tieteellistä työtä. Tieteellinen vallankumous 1500-1700 –luvulla oli uskonnosta vapautuneiden ´valistuneiden` ihmisten työtä, jotka näin opastivat ihmiskuntaa oikean ymmärryksen lähteille ja tekivät älykkäälle ihmiselle mahdottomaksi uskoa Jumalaan” (371).

”Todellisuudessa kirkko oli tieteen suurin tukija keskiajalla” (375).

”Tieteellisen vallankumouksen toteuttajat olivat tunnettuja uskostaan Jumalaan ja heidän edustamansa perinne on jatkunut tieteessä. Esimerkiksi lähes koko 1800-luvun ajan tieteen tekeminen pysyi yhtä paljon uskonnollisena kuin maallisena kutsumuksena – pyrkimykset Jumalan kätten työn ymmärtämiseen jatkuivat (Stark 2004:172.) (371,372).

”Galileo ei ollut ´epäuskoinen` vaan katolilainen kristitty. Kyseessä ei ollut vastakkainasettelu tieteen ja uskon välillä vaan molemmilla puolilla käytettiin sekä luonnontieteellisiä että Raamatun selitysooppiin liittyviä argumentteja” (373).

”kristinusko ei suinkaan estänyt tieteen kehitystä, vaan edisti sitä. Kristillinen kulttuuri, jonka sisällä tiede syntyi, ei ollut tieteen uhka vaan sen innoittaja” (374).

”Peter Harrisonin mukaan oletus tieteen ja uskonnon välisestä ristiriidasta 1500-1600 –luvuilla on epähistoriallinen, koska tuohon aikaan luontoa tutkittiin teologisessa viitekehityksessä...tieteentekijät uskoivat Jumalaan kaikkeuden Luojana ja pyrkivät tutkimuksen avulla ymmärtämään hänen luomistyötään” (374).

”Myytti kristinuskon ja tieteen välisestä konfliktista juurtui lopullisesti vuoden 1870 tienoilla. Tällöin pieni mutta äänekäs joukko luonnontutkijoita sijoitti luonnontieteen naturalistiseen viitekehitykseen...Tältä pohjalta alettiin puolustaa myyttistä käsitystä, että ´jokainen tieteen uusi edistysaskel merkitsee samalla uskonnon alueen kaventumista`.” (374)

”tämä myytti on saanut suuriäänisiä puolustajia niin sanotuista uusateisteista, joiden mukaan tiede on todisteisiin perustuvaa järkiperaista tutkimusta, kun taas kristinusko on järjenvastaista ja kokonaan vailla todisteita. Uusateistien vaikutus perustuu heidän taitavaan retoriikkaansa ja kykyynsä esittää asiat tunteisiin vetoavalla tavalla” (375).

”Todellisuudessa keskiajalla luotiin kirkon tuella merkittävä ja laajamittainen yliopistolaitos, jossa vallitsi tutkimuksen ja keskustelun vapaus ja joka loi pohjan tieteelliselle vallankumoukselle” (375).

”Todellisuudessa Galileo ja hänen tutkijakollegansa olivat kristittyjä tieteentekijöitä, joiden usko järjen ja havaintojen luotettavuuteen perustui siihen, että he uskoivat ihmisen olevan luotu Jumalan kuvaksi.

Tieteellinen vallankumous tuli tieteen myytin mukaan mahdolliseksi, kuin tiede erkaantui ilmoitususkonnosta ja alkoi nojautua pelkästään järkeen ja havaintoihin. Todellisuudessa tieteellinen vallankumous 1500-1700 –luvuilla tapahtui kristillisten perususkomusten varassa” (375,376).

”Todellisuudessa tieteellisen vallankumouksen toteuttajista valtaosa oli vakaumuksellisia kristittyjä ja Newton ja muut kristityt tiedemiehet pystyivät vallankumoukselliseen läpimurtoon tieteessä juuri siksi, että he tietoisesti tekivät tukimustaan kristillisestä lähtökohdastaan” (376).

”Myytin mukaan tieteen kehitys pääsi varsinaisesti vauhtiin valistuksen vaikutuksesta. Todellisuudessa valistuksen edustajilla oli vain vähäinen merkitys tieteellisen vallankumouksen toteuttamisessa ja heidän vaikutuksensa tuli vasta sen jälkeen, kun tieteellinen vallankumous oli jo

päässyt hyvään vauhtiin, niin että he saattoivat rakentaa kristittyjen tieteentekijöiden luoman perustan varaan” (376).

MYYTTI ANTIIKIN TIETEEN KUOLEMASTA KRISTIKUNNASSA

”Kirjassaan **Länsimaisen mielen sulkeutuminen** Charles Freeman puolustaa myyttistä käsitystä, jonka mukaan kristinuskon nousu oli vastuussa antiikin tieteen kuolemasta. Freemanin mukaan ’länsimaisen ihmisen mieli sulkeutui’, koska apostoli Paavali hyökkäsi kreikkalaista filosofiaa vastaan ja yhteiskunnallisen järjestyksen ylläpitämiseen epätoivoisesti pyrkivät hallitsijat pakottivat alamaisensa pitäytymään oikeaoppiseen uskoon” (376,377).

”Pitäkää varanne, ettei kukaan houkuttele teitä harhaan tyhjillä ja pettävillä viisauden opeilla, jotka nojautuvat ihmisten perinnäisiin käsityksiin ja maailman alkuvoimiin eivätkä Kristukseen` (Kol.2:8)...Paavali kritisoi tässä sellaista luomakunnan alkuvoimien jumalallistamista, joka oli esteenä kokeellisen luonnontieteen kehitykselle” (377).

”Moderni tiede ei voinut kehittyä ennen kuin kulttuuri vapautui joistakin kreikkalaisen filosofian ja tieteen lähtökohdista. Kristinuskolla oli tässä vapautumisprosessissa ratkaiseva merkitys” (377).

”Paavali ei siis vastusta tiedon etsimistä vaan kehottaa siihen. Hän kehottaa lukijoitaan etsimään tietoa sellaisista lähtökohdista, joiden varassa tieteellisellä tutkimuksella on mahdollisuus kehittyä: ’Toivon, että he rakkauden yhteen liittämisenä saisivat rohkeutta ja saavuttaisivat rikkaimman ja syvimmän tiedon: tulisivat tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen, jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyneinä. Sanon tämän, jottei kukaan teitä pettäisi vakuutteluillaan` (Kol.2:2-4)...Paavali väittää, että Kristukseen ja hänen sanomaansa syventyvä kulttuuri pystyy avaamaan tiedon ja viisauden aarteita ainutlaatuisella tavalla” (377,378).

”Kun kreikkalainen tiede oli mielestään antanut riittävän kuvauksen kaikista havaittavista ilmiöistä, joita se piti kiinnostavina, se ei enää tiennyt miten edetä ja kristilliseen aikaan mennessä se oli lakannut ottamasta merkittäviä edistysaskelia” (379).

”Kreikkalainen tiede oli tullut tiensä päähän ja tarvittiin radikaalisti erilaisia ennako-oletuksia ja näkökulmia, jotta moderni kokeellinen luonnontiede olisi voinut syntyä. Tällaisen näkökulman tarjosi usko Kristukseen” (379).

”Yksi kreikkalaisen tieteen ongelmista oli se, että se oletti aineen olevan perimmältään kaoottista ja ikuista. Tämä merkitsi sitä, etteivät kreikkalaiset tutkijat olettaneet aineen ilmentävän täsmällistä matemaattista järjestystä. He eivät uskoneet matematiikan olevan sovellettavissa aineen rakenteen tutkimukseen. Tämä käsitys muuttui kristillisen luomiskäsityksen myötä, koska kristinuskon mukaan Jumala on luonut aineen tyhjästä ja on siksi voinut aineessa täydellisesti ilmaista älykkyytensä. Niinpä kristityt tieteentekijät uskoivat matematiikan olevan sovellettavissa aineen hienorakenteen tutkimiseen, mikä oli yksi tärkeä edellytys modernin kokeellisen luonnontieteen synnylle” (379).

”Platonisessa merkityksessä ymmärrettynä aine on jotakin sellaista, mitä täytyy ’järjellä suostutella` ja mikä ei tarkasti seuraa matemaattisia lakeja. Sen sijaan aine, jonka Jumala on

luonut tyhjästä, saattaa hyvinkin seurata lakeja, jotka sen Luoja on sitä varten asettanut. Tässä mielessä kutsun modernia tiedettä kristinuskon perinnöksi, voisin jopa sanoa kristinuskon lapseksi.” (von Weizsacker 1964:163.) (380).

ISLAMILAISEN TIETEEN KULTA-AIKA

”Pakistanilaisen ydinfysiikan Pervez Hoodbhoy (2007) mukaan islamilaisessa maailmassa ei yli seitsemään vuosisataan ole tehty yhtään merkittävää löytöä tai keksintöä. Nykyään muslimimaat tuottavat vain 1,2 prosenttia maailman luonnontieteellisestä kirjallisuudesta. Suomen tieteellinen tuotos on noin puolet muslimimaailman yhteenlasketusta tuotoksesta (Enqvist 2012:158)” (381).

”Jouduttuaan lakipainotteista teologiaa suosivien traditionalistien valtaan ja saatuaan tiukemman otteen valloittamistaan kansoista islamilainen kulttuuri alkoi suhtautua torjuvasti ja jopa vihamielisesti sellaiseen tieteenharjoitukseen, joka ei suoranaisesti tukenut koraanin maailmankuvaa” (383).

”Koska ihmistä ei traditionalistisen islamin tulkinnan mukaan ole luotu Jumalan kuvaksi, ensisijaisen merkityksen saa uskonnollisen traditio, jonka voidaan osoittaa olevan peräisin Muhammadilta” (384).

Luonnontieteille ja filosofialle omistautuminen saattoi yksilön epäilyksen alaiseksi: tutkijoita voitiin syyttää siitä, että he olivat suuntautuneet islamille vieraisiin tieteesiin, mikä altisti heidät harhaoppisyytöksille ja sen myötä vainoille...Lisäksi islamilainen laki salli kenen tahansa muslimin käyttää väkivaltaa harhaoppisia vastaan. Näin tieteenharjoittajat olivat alttiita mielivaltaiselle vallankäytölle ja he joutuivat varomaan sitä, ettei heitä voitaisi syyttää harhaoppisiksi” (386,387).

EVOLUUTIO JA USKONTO

”Se että tietokoneen toiminta perustuu persoonattomiin toimintaperiaatteisiin, ei todista, ettei tietokoneella olisi älykästä suunnittelijaa. Päinvastoin, on ihmeistä, etteivät tietokoneen persoonattomat toimintaperiaatteet ole voineet luoda itseään, koska ne toimivat tarkoituksenmukaisesti. Onko meillä siis syytä uskoa, että se hienosäädetty maailmankaikkeus, joka tekee elämän mahdolliseksi, on syntynyt ilman älykästä suunnittelijaa? Onko meillä syytä olettaa, että DNA-koodiin sisältyvä informaatio on itse voinut luoda itsensä?” (420).

”Jotta elämä olisi mahdollista yleensä missään maailmankaikkeudessa, on elämän mahdollisuuden edellytykseksi oletettava perustavien fysikaalisten vakioiden hienosäätö, jota puolestaan ei voida selittää evoluutiolla, vaan jota kaikki elämän evoluutio edellyttää. Elämä on mahdollista ainoastaan jos fysikaaliset vakiot on äärimmäisen tarkasti hienosäätetty kohdalleen” (426).

”Jotta älyllistä elämää voisi olla olemassa missään maailmankaikkeuden osassa, on alkuräjähdyksen alkuperäisissä olosuhteissa täytynyt vallita hyvin monimutkainen ja herkkä tasapaino. Luonnonvakioiden ja suureiden on osuttava äärimmäisen kapealle vaihteluvälille, jotta maailmankaikkeudessa voisi olla elämää” (426).

”Yksi luonnon neljästä perusvoimasta, atomin ytimessä toimiva heikko vuorovaikutus, on niin tarkasti säädetty, että sen arvon muutos edes yhdellä 10100-osalla olisi johtanut siihen, ettei maailmankaikkeudessa voisi olla elämää. Vain yhden 10120-osan muutos kosmologisen vakion arvossa, joka ilmaisee maailmankaikkeuden laajenemisnopeuden kiihtymistä, olisi tehnyt maailmankaikkeudesta elinkelvottoman...

Meidän on vaikea luoda järjellistä kuvaa näin tarkasta hienosäädöstä. Yhden 1060-osan tarkkuus tarkoittaa samaa kuin ampuisimme luodin toiselle puolelle havaittavaa maailmankaikkeutta 20 miljardin valovuoden päähän ja osuisimme tuuman kokoiseen kohteeseen” (427).

”Aine ei luonnostaan rakennu informaatioksi – informaatio edellyttää älykästä suunnittelijaa. Microsoftin perustajan Bill Gatesin (1996:228) mukaan ‘DNA on kuin tietokoneen ohjelma, mutta paljon edistyneempi kuin mikään ohjelma, minkä olemme koskaan kehittäneet’” (427).

”Matemaatikko Amir Aczel (1988:88) puolestaan kirjoittaa: ‘Nähtyämme, miten DNA säilöo ja muokkaa valtavan määrän informaatiota - - ja käyttää tätä informaatiota elämän hallitsemiseen, meille jää yksi suuri kysymys: mikä loi DNA:n - - loiko tämän itsensäkopioivan elämän perustan ehkä korkeimman olennon voima, ajattelu ja tahto?’ Vastaus on myönteinen. Ohjaamattomat luonnolliset prosessit eivät tuota RNA:n ja DNA:n sisältämää informaatiota. Vaikka luonnolliset prosessit pystyisivät tuottamaan koneen (niin kuin ateistien täytyy olettaa), kyseinen kone ei pystyisi luomaan uutta informaatiota. Léon Brilloun (1962) kirjoittaa: ‘Kone ei luo mitään uutta informaatiota, vaan se toteuttaa tunnetun informaation hyvin arvokasta muunnosta.’ Tunnetut fysiikan lait eivät pysty luomaan informaatiota” (427,428).

ISLAMILAINEN PROPAGANDA

”sen lainsäädäntö ei ole kansanedustajien vaan uskonnollisten oppineiden käsissä...`ne (lait) nojaavat Koraaniin ja profeetan sanaan, Koraanin lakia täydentävään oikeuslähteeseen. ` Näitä Muhammadin välittämiä lakeja ja yksin niitä `on ehdottomasti noudatettava`. (443).

”Lait eivät siis lähde kansasta tai sen edustajista `vaan suoraan Jumalasta, hänen jumalallisesta tahdostaan`” (444).

”Yksi islamilaisen propagandan kulmakivistä on se, että islam on rauhan uskonto. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, ettei islam pyrki valloittamaan maailmaa sotilaallisesti. Islamin perimmäisenä päämääränä on islamilaisen valtion ulottaminen kaikkialle maailmaan, niin että kaikki ihmiset noudattaisivat islamilaisia lakeja. `Pyhä sota merkitsee ei-islamilaisien alueitten valloittamista...

Pyhä sota palvelee rauhaa, koska sen tarkoituksena on luoda islamilainen hallinto, joka pohjautuu islamilaiseen lakiin. Islamilainen laki puolestaan takaa täydellisen yhteiskuntarauhan, koska islamilaisessa valtiossa kaikki pakotetaan alistumaan siihen ja ohjaamaan koko elämänsä sen mukaan” (444,445).

”Islam on siis rauhan uskonto, koska pyhän sodan seurauksena saadaan aikaan tilanne, jossa vallitsee täydellinen yhteiskuntarauha...Sodassa on hävitetty se kapinallinen aines, joka ei suostu alistumaan Allahin tahtoon” (445).

”Vaikka uskoa ei voikaan islamin mukaan saada aikaan pakolla, yhteiskunnallinen vallankäyttö voi kuitenkin supistaa vaihtoehdot niin vähiin, että ihminen alistuu Allahin ja hänen maanpäällisten edustajiensa tahtoon” (446).

”Minareetit on islamilaisessa yhteiskunnassa rakennettu niin, että yhden minareetin kuuluvuusalueen päättyessä rakennetaan toinen” (446).

”Uudelle käännyttäiselle opetetaan ensin ´islamin kauneutta`. Hänelle kerrotaan, että islam on rauhan uskonto, joka hyväksyy muut uskonnot, erityisesti juutalaisuuden ja kristinuskon. Seuraavassa vaiheessa hänelle kerrotaan, että muut monoteistiset uskonnot eivät ole aidosti monoteistisiä, koska ne ovat turmelleet oman alkuperäisen uskonsa: Raamatun kuvaukset Mooseksesta ja Jeesuksesta ovat vääristeltyjä. Todellisuudessa juutalaiset ja kristityt ovat kapinassa Allahia vastaan ja siten Allahin vihollisia. Koska he ovat Allahin vihollisia, he myös vainoavat muslimeja ja ovat uhka maailman rauhalle” (448).

Väinö Hotti